

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2023 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z wniosku U. S. (1)

z udziałem P. S.

o podział majątku wspólnego

postanawia:

1. ustalić, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków P. S. i U. S. (1) wchodzi następujące składniki:

a) prawo własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...), położonego przy ul. (...) w Ł., z którym związany jest udział w nieruchomości wspólnej, którą stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali, w wysokości (...) (pięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt jeden/czteryście czternaście tysięcy osiemset osiemdziesiąt dwa) części, z nieruchomości objętej księgą wieczystą o numerze (...), dla którego to lokalu prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), o wartości 323.000 zł (trzysta dwadzieścia trzy tysiące złotych);

b) samochód osobowy marki K. P. o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 6.900 zł (sześć tysięcy dziewięćset złotych);

2. oddalić wniosek P. S. o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym;

3. dokonać podziału majątku wspólnego byłych małżonków P. S. i U. S. (1) oraz rozliczenia wydatków poniesionych przez P. S. na utrzymanie lokalu mieszkalnego opisanego w punkcie 1.a) postanowienia w ten sposób, że:

a) prawo własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...), położonego przy ul. (...) w Ł., z którym związany jest udział w nieruchomości wspólnej, którą stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali, w wysokości (...) (pięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt jeden/czteryście czternaście tysięcy osiemset osiemdziesiąt dwa) części, z nieruchomości objętej księgą wieczystą o numerze (...), dla którego to lokalu prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), o wartości 323.000 zł (trzysta dwadzieścia trzy tysiące złotych) przyznać na rzecz P. S.;

b) samochód osobowy marki K. P. o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 6.900 zł (sześć tysięcy dziewięćset złotych) przyznać na rzecz P. S.;

c) zasądzić od P. S. na rzecz U. S. (1) kwotę 156.676,28 zł (sto pięćdziesiąt sześć tysięcy sześćset siedemdziesiąt sześć złotych dwadzieścia osiem groszy), płatną w terminie 9 (dziewięciu) miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszego postanowienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności;

4. ustalić, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie;

5. nakazać pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:

a) od U. S. (1) z roszczenia zasądzonego w punkcie 3.c) postanowienia kwotę 1.978,70 zł (jeden tysiąc dziewięćset siedemdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt groszy);

b) od P. S. kwotę 2.378,69 zł (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy).

Sygn. akt II Ns 782/18

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 12 lipca 2018 roku U. S. (1), reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o dokonanie podziału majątku wspólnego byłych małżonków P. S. i U. S. (1), w skład którego wchodzi następujące składniki: lokal numer (...) stanowiący odrębną własność położony w Ł. przy ul. (...), dla którego prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...) wraz z udziałem w wysokości (...) częściach wspólnych budynku i innych urządzeniach, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz w takiej samej części w działce (...), o wartości 240.000 zł, samochód osobowy marki K. P. o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 2005, o wartości 6.500 zł, samochód osobowy marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1999, o wartości 2.000 zł oraz środki zgromadzone na rachunku uczestnika w wysokości 10.000 zł. Wniosła o przyznanie lokalu mieszkalnego i samochodu marki K. P. uczestnikowi, a samochodu marki S. (...) na jej rzecz. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że w trakcie małżeństwa wnioskodawczyni i uczestnik pozostawali w ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej. W dniu 26 kwietnia 2017 roku uprawomocnił się wyrok rozwiązujący małżeństwo stron przez rozwód. W tym dniu w skład majątku wspólnego stron wchodziły składniki wskazane we wniosku. Podniesiono, że w toku postępowania rozwodowego uczestnik wskazał, że ma oszczędności w kwocie około 5.000 zł oraz że wakacje w 2016 roku spędził w Hiszpanii, a koszt z tym związany wyniósł 9.000 zł. Podkreślono, że wcześniej uczestnik wraz z rodziną nie wjeżdżali na tak kosztowne wakacje.

(wniosek k.3-6, pełnomocnictwo k.8)

W odpowiedzi na wniosek uczestnik P. S., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, przyłączył się do wniosku co do zasady. Przedstawił propozycję ugodowego zakończenia postępowania poprzez przeniesienie udziałów wnioskodawczyni i uczestnika w lokalu mieszkalnym objętym wnioskiem na rzecz dzieci stron. Pełnomocnik uczestnika kwestionował podaną we wniosku wartość składników majątku wspólnego oraz ilość środków na rachunkach bankowych uczestnika, wskazując, że w dacie ustania wspólności majątkowej na rachunkach uczestnika zgromadzona była łączna kwota 2.560,15 zł, która była na bieżąco wydatkowana na potrzeby rodziny w tym dwojga dzieci stron, a zatem nie powinna podlegać rozliczeniu.

Ponadto, pełnomocnik uczestnika zgłosił do podziału wierzytelność w wysokości 24.733,08 zł jaką wnioskodawczyni i uczestnik posiadają w stosunku do matki wnioskodawczyni J. Ł. z tytułu pożyczki na wykup mieszkania w kwocie 4.753,30 zł, która to kwota zwaloryzowana przy uwzględnieniu wysokości przeciętnego wynagrodzenia publikowanego przez GUS wynosi 24.733,08 zł, oszczędności w kwocie 15.000 zł zabrane przez wnioskodawczynię w chwili wyprowadzki z domu, za które to środki wnioskodawczyni nabyła po ustaniu wspólności samochód marki H. (...) oraz wniósł o rozliczenie nakładów uczestnika na utrzymanie lokalu mieszkalnego w kwocie 7.500 zł od dnia wyprowadzenia się wnioskodawczyni z lokalu do grudnia 2018 roku. Pełnomocnik uczestnika wniósł o przyznanie uczestnikowi lokalu mieszkalnego oraz samochodu marki K. P., a na rzecz wnioskodawczyni samochodu marki S. i

wierzytelności w stosunku do J. Ł. oraz o rozłożenie należnej na rzecz wnioskodawczyni dopłaty na 5 rat rocznych płatnych do 31 grudnia.

(odpowiedź na wniosek k.36-38, pełnomocnictwo k.39)

Na rozprawie w dniu 17 września 2019 roku pełnomocnik wnioskodawczyni i pełnomocnik uczestnika podtrzymali dotychczasowe stanowisko w sprawie. W piśmie złożonym na rozprawie pełnomocnik wnioskodawczyni podniósł, że wskazana przez uczestnika kwota 2.560,15 zł nie jest rzeczywistą kwotą zgromadzonych oszczędności. Wskazał, że uczestnicy nie pożyczali matce wnioskodawczyni żadnych pieniędzy, w tym na wykupienie mieszkania. Ponadto, zwrócił uwagę, że wpłata wkładu budowlanego miała miejsce w dniu 1 kwietnia 1996 roku, a strony zawarły związek małżeński we wrześniu 1996 roku. Zakwestionował, aby U. S. (1) zabrała przy wyprowadzce kwotę 15.000 zł oraz wysokość żądania uczestnika z tytułu wydatków na utrzymanie mieszkania, wskazując, że kwota jaka z tego tytułu powinna przypadać na wnioskodawczynię to 130 zł miesięcznie.

(stanowisko pełnomocnika wnioskodawczyni – protokół rozprawy k.72, stanowisko pełnomocnika uczestnika – protokół rozprawy k.73, pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k.70-71)

W piśmie złożonym 19 września 2019 roku pełnomocnik uczestnika wniósł o zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika połowy opłat związanych z lokalem mieszkalnym objętym wnioskiem, bez opłat eksploatacyjnych, za okres od czerwca 2016 roku do dnia podziału majątku. Wskazał, że na wrzesień 2019 roku żądana od wnioskodawczyni kwota wynosi 9.146,59 zł.

(pismo pełnomocnika uczestnika k.81)

Na rozprawie w dniu 18 lutego 2020 roku i w dniu 1 grudnia 2020 roku pełnomocnicy wnioskodawczyni i uczestnika podtrzymali dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(stanowisko pełnomocnika wnioskodawczyni – protokół rozprawy k.98, k.177, stanowisko pełnomocnika uczestnika – protokół rozprawy k.98, k.177-178)

Zarządzeniem z dnia 10 lutego 2022 roku, na podstawie art.130[1a] § 1 i 2 k.p.c. w związku z art.13 § 2 k.p.c., zwrócono żądanie uczestnika P. S. zgłoszone ustnie na rozprawie w dniu 17 września 2019 roku o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym, wobec niezgłoszenia tego żądania na piśmie. Odpis zarządzenia doręczono pełnomocnikowi uczestnika w dniu 27 lutego 2022 roku.

(zarządzenie k.236, dowód doręczenia k.273)

W piśmie z datą 22 sierpnia 2022 roku, wniesionym w dniu 24 sierpnia 2022 roku, pełnomocnik uczestnika wniósł o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym w ten sposób, że udział P. S. wynosi 60/100, a udział U. S. (1) 40/100. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że zarobki uczestnika w trakcie małżeństwa były wyższe niż wnioskodawczyni, gdyż uczestnik oprócz zatrudnienia na umowę o pracę wykonywał także dodatkowe prace na umowę o dzieło, a uzyskiwane dochody przeznaczał na potrzeby rodziny. Ponadto, uczestnik dbał osobiście o potrzeby i dobro rodziny, w tym małoletnich wówczas dzieci, zarządzał finansami rodziny.

(pismo pełnomocnika uczestnika k.268)

Zarządzeniem wydanym na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2022 roku, na podstawie art.130[1a] § 1 i 2 k.p.c. w związku z art.13 § 2 k.p.c., zwrócono żądanie uczestnika P. S. ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, zgłoszone w piśmie z datą 22 sierpnia 2022 roku, wobec niezłożenia odpisu pisma dla pełnomocnika wnioskodawczyni oraz żądanie uczestnika P. S. rozliczenia nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny w postaci opłat za lokal mieszkalny, zgłoszone w piśmie z datą 22 sierpnia 2022 roku, ponad kwotę 9.146,59 zł zgłoszoną do rozliczenia w piśmie z datą 18 września 2019 roku, wobec nie wskazania w piśmie z datą 22 sierpnia 2022 roku zgłaszanej do rozliczenia kwoty i sposobu jej wyliczenia oraz wobec niezłożenia odpisu pisma dla pełnomocnika wnioskodawczyni.

(protokół rozprawy - zarządzenie k.276)

Na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2022 roku pełnomocnik wnioskodawczynie popierał wniosek. Wskazał, że wnioskodawczynie co miesiąc uiszcza część opłat za mieszkanie. Pełnomocnik uczestnika przyłączył się do wniosku co do zasady. Popierał wniosek o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym, którego brak formalny uzupełnił składając odpis pisma z datą 22 sierpnia 2022 roku dla pełnomocnika wnioskodawczynie. Pełnomocnicy stron zgodnie oświadczyli, że pozostałymi rzeczami ruchomymi, w tym stanowiącymi wyposażenie mieszkania, wnioskodawczynie i uczestnik podzielili się poza sądem.

(stanowisko pełnomocnika wnioskodawczynie – protokół rozprawy k.276, stanowisko pełnomocnika uczestnika – protokół rozprawy k.276- 277)

W piśmie z datą 28 września 2022 roku, wniesionym w dniu 29 września 2022 roku, pełnomocnik wnioskodawczynie wskazał, że dla ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym konieczne jest łączne wystąpienie dwóch przesłanek w postaci przyczyniania się małżonków do powstania majątku wspólnego w różnym stopniu oraz istnienie ważnych powodów, które uzasadniają ustalenie nierównych udziałów. Podniósł, że przez przyczynianie się do powstania majątku wspólnego rozumie się całokształt starań małżonków o założoną przez nich rodzinę i zaspokajanie jej potrzeb, czyli nie tylko wysokość zarobków czy innych dochodów osiąganych przez każdego z nich, lecz także jaki użytek czynią oni z tych dochodów, czy gospodarują nimi należycie i nie trwonią ich. O stopniu przyczyniania się każdego z małżonków świadczą nie tylko osiągnięcia czysto ekonomiczne, lecz także nakład osobistej pracy przy wychowaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym. Podkreślił, że różny stopień przyczyniania się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego może uzasadniać ustalenie nierównych udziałów, gdy różnica jest istotna i wyraźna. Ponadto, za takim rozstrzygnięciem muszą przemawiać ważne powody, oceniane przez wzgląd na zasady współżycia społecznego. Natomiast, ważnym powodem jest w szczególności naganne postępowanie małżonka, przeciwko któremu skierowane jest żądanie ustalenia nierównych udziałów, polegające na tym, że w sposób rażący lub uporczywy nie przyczyniał się on do powstania majątku wspólnego stosownie do sił i możliwości zarobkowych. Pełnomocnik wnioskodawczynie zaznaczył, że w niniejszej sprawie różnice w zakresie przyczyniania się do powstania majątku wspólnego nie są znaczne i wyraźne, a ponadto brak jest ważnych powodów dla ustalenia nierównych udziałów. W konsekwencji, wniosek uczestnika o ustalenie nierównych udziałów nie jest uzasadniony.

Dodatkowo, pełnomocnik wnioskodawczynie wyjaśnił, że od września 2019 roku U. S. (1) uiszcza, jako współwłaściciel lokalu objętego wnioskiem, na rzecz uczestnika kwotę 130 zł miesięcznie tytułem przypadającej na nią części opłat za lokal.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczynie k.287, zarządzenie k.348, zarządzenie – protokół rozprawy k.388)

W piśmie z dnia 10 lutego 2023 roku pełnomocnik uczestnika wniósł o rozliczenia nakładów uczestnika w postaci opłat za lokal objęty wnioskiem od września 2019 roku do 10 lutego 2023 roku, z uwzględnieniem dokonywanych w tym okresie przez wnioskodawczynie wpłat w kwocie 130 zł i zasądzenie z tego tytułu od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika kwoty 3.544,03 zł.

(pismo pełnomocnika uczestnika k.363-363 v.)

Zarządzeniem wydanym na rozprawie w dniu 14 lutego 2023 roku, na podstawie art. 130 [1a] § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., zwrócono żądanie uczestnika P. S. rozliczenia nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny w postaci opłat za lokal mieszkalny, zgłoszone w piśmie z datą 10 lutego 2023 roku ponad kwotę 9.146,59 zł zgłoszoną do rozliczenia w piśmie z datą 18 września 2019 roku, wobec niepodpisania pisma oraz niezłożenia odpisu pisma dla pełnomocnika wnioskodawczynie.

(zarządzenie – protokół rozprawy k.389)

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2023 roku pełnomocnik wnioskodawczynie popierał wniosek. Wniósł o ustalenie, że udziały małżonków w majątku wspólnym są równe, a w skład majątku wspólnego wchodzi lokal mieszkalny numer (...) położony przy ul. (...) w Ł. o wartości 323.000 zł oraz samochód K. (...) o wartości 6.900 zł. Oświadczył, że zmienia stanowisko w zakresie wysokości kwoty stanowiącej nakład uczestnika P. S. z majątku osobistego na majątek wspólny w postaci opłat za lokal mieszkalny do spółdzielni i uznaje go co do kwoty 3.271,75 zł, zaś szczegółowe wyliczenia uzasadniające zmianę stanowiska w tym zakresie przedstawił w piśmie złożonym na rozprawie. Wskazał, że brak jest podstaw do rozliczenia nakładu związanego z opłatami za mieszkanie do daty uprawomocnienia się wyroku rozwodowego. Podniósł, że w zakresie kosztów ogrzewania istotny jest poziom ogrzewania lokalu, a na to wnioskodawczynie nie ma wpływu nie zamieszkując w lokalu. Wniósł o przyznanie lokalu mieszkalnego i samochodu na rzecz uczestnika ze spłatą na rzecz wnioskodawczynie pomniejszoną o podaną kwotę nakładu w wysokości 161.478,25 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się postanowienia do dnia zapłaty. Wskazał, że wnioskodawczynie jest skłonna zaakceptować odroczenie spłaty na okres 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia.

Pełnomocnik uczestnika wniósł o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym, a także o rozliczenie nakładów z majątku osobistego uczestnika na majątek wspólny w postaci opłat za mieszkanie. Wyjaśnił, że w piśmie z dnia 10 lutego 2023 roku zgłosił żądanie rozliczenia tego nakładu za dalszy okres od września 2019 roku do lutego 2023 roku, z uwzględnieniem wpłaty dokonywanej z tego tytułu w tym okresie co miesiąc przez wnioskodawczynie na rzecz uczestnika. Wskazał, że całość opłat należnych do spółdzielni w danym miesiącu została każdorazowo pomniejszona o opłaty za wywóz śmieci oraz podgrzanie wody i zimną wodę. Wyjaśnił, że rozliczeniu powinna podlegać także opłata za ogrzewanie, ponieważ lokal bez względu na to czy jest zamieszkiwany czy nie musi być ogrzewany. Podniósł, że opłata ogrzewanie w lokalu jest obliczana ryczałtowo - obejmuje stawkę za ogrzewanie pomnożoną przez powierzchnię lokalu i nie zależy od ilości osób zamieszkujących lokal czy też poziomu ogrzewania lokalu. Wniósł o ustalenie wartości lokalu na kwotę 300.000 zł stanowiącą średnią wartość lokalu z obu opinii biegłego, z uwagi na sytuację na rynku nieruchomości. Złożył wniosek o rozłożenie należnej wnioskodawczynie spłaty na 3 raty, płatne co 6 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia.

Pełnomocnik uczestnika uzupełnił braki formalne pisma z datą 10 lutego 2023 roku poprzez osobiste podpisanie pisma oraz złożenie odpisu pisma dla pełnomocnika wnioskodawczynie.

(stanowisko pełnomocnika wnioskodawczynie – protokół rozprawy k.388, k.393-394, k.398k pismo pełnomocnika wnioskodawczynie k.384-385, stanowisko pełnomocnika uczestnika - protokół rozprawy k.388-389, k.394, głos do protokołu k.399-399 v.)

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2023 roku U. S. (1) zrzekła się roszczeń dotyczących środków wpłaconych przez uczestnika na książeczkę mieszkaniową w trakcie małżeństwa. Wskazała, że jest skłonna zaakceptować odroczenie spłaty od uczestnika maksymalnie na okres 6 miesięcy oraz że oczekuje spłaty jednorazowej, a nie w ratach.

(oświadczenie wnioskodawczynie – protokół rozprawy k.395, nagarnie 01:32:05-01:35:11, k.396)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

P. S. i U. S. (2) z domu Ł. zawarli związek małżeński w dniu 14 września 1996 roku w Ł..

Wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2017 roku, prawomocnym od dnia 26 kwietnia 2017 roku, Sąd Okręgowy w Łodzi rozwiązał małżeństwo P. S. i U. S. (2) z domu Ł. przez rozwód.

(dowód: odpis wyroku k.22-22 v.)

P. S. i U. S. (1) nie zawierali umów majątkowych małżeńskich, nie pozostawali w separacji sądowej, nie uzyskali orzeczenia sądu o rozdzielności majątkowej ani o ogłoszeniu upadłości.

(dowód: przesłuchanie wnioskodawczyni – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:15:57-00:58:34, przesłuchanie uczestnika - protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.396-397, nagranie 02:00:29-02:16:45 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:58:34 – 01:33:10)

W dniu 17 marca 2008 roku U. S. (1) i P. S. nabyli prawo własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ul. (...) wraz z udziałem w wysokości (...) w nieruchomości wspólnej, którą stanowią grunt w postaci działki numer (...) oraz części budynku i urządzenia, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali mieszkalnych, objętej księgą wieczystą numer (...), dla którego to lokalu prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...).

(dowód: wydruk z elektronicznej księgi wieczystej k.12-12 v., zeznania świadka M. K. – protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2020 roku k.178-179, nagranie 00:08:30- 00:28:45, przesłuchanie wnioskodawczyni – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:15:57-00:58:34, przesłuchanie uczestnika - protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.396-397, nagranie 02:00:29-02:16:45 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:58:34 – 01:33:10)

W trakcie małżeństwa wnioskodawczyni i uczestnik nabyli także samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz samochód marki K. P. o numerze rejestracyjnym (...).

Samochód marki K. P. został zakupiony przez P. S. w dniu 26 maja 2012 roku od ojca B. S. za kwotę 11.500 zł. W umowie wskazano, że kupującemu jest znany stan techniczny pojazdu w postaci porysowanych zderzaków.

(dowód: kserokopia dowodu rejestracyjnego k.13 i k.24-25, k.83-83 v., poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy k.28, zeznania świadka M. K. – protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2020 roku k.178-179, nagranie 00:08:30-00:28:45, przesłuchanie wnioskodawczyni – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:15:57-00:58:34, przesłuchanie uczestnika - protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.396-397, nagranie 02:00:29-02:16:45 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:58:34 – 01:33:10)

Wnioskodawczyni i uczestnik posiadają dwoje dzieci: Z. S. urodzoną (...) i M. S. urodzonego (...).

(okoliczność bezsporna)

W czasie małżeństwa U. S. (1) i P. S. wyjeżdżali z dziećmi na wakacje. W 2010 roku rodzina spędziła wakacje w Grecji. Pozostałe wyjazdy wakacyjne miały miejsce w Polsce.

W okresie małżeństwa U. S. (1) wyjeżdżała za granicę na kilkudniowe wyjazdy szkoleniowe związane z wykonywaną pracą, na które kierował ją pracodawca. Ich koszt nie był finansowany z majątku wspólnego stron.

(dowód: dokumentacja fotograficzna na płycie CD - koperta k.40, przesłuchanie wnioskodawczyni – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:15:57-00:58:34)

W trakcie małżeństwa P. S. gromadził oszczędności na rachunkach bankowych, w tym w C. Banku, a także dokonywał różnego rodzaju inwestycji finansowych. Jedną z takich inwestycji zakończyła się utratą zgromadzonych oszczędności. Uczestnik nie konsultował z wnioskodawczynią czynionych inwestycji finansowych.

Środki pieniężne przeznaczone na sfinansowanie wakacji, przed wyjazdem, wnioskodawczyni i uczestnik trzymali w domu.

(dowód: wyciągi z rachunków bankowych k.14-17 v., zeznania świadka B. S. – protokół rozprawy z dnia 18 lutego 2020 roku k.99, nagranie 00:16:51-00:23:30, zeznania świadka M. K. – protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2020 roku k.178-179, nagranie 00:08:30- 00:28:45, przesłuchanie wnioskodawczyni – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:15:57-00:58:34, przesłuchanie uczestnika - protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.396-397, nagranie 02:00:29-02:16:45 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:58:34 – 01:33:10)

Na dzień 26 kwietnia 2017 roku wnioskodawczyni i uczestnik nie posiadali akcji, obligacji, jednostek w funduszach inwestycyjnych.

(dowód: zeznania świadka M. K. – protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2020 roku k.178-179, nagranie 00:08:30-00:28:45, przesłuchanie uczestnika - protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.396-397, nagranie 02:00:29-02:16:45 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:58:34 – 01:33:10)

P. S. na dzień 26 kwietnia 2017 roku posiadał następujące rachunki bankowe:

-w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. ((...)) o numerze (...) (konto osobiste), którego saldo w tym w dniu wynosiło 2.154,03 zł;

- w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. ((...)) o numerze (...) (konto oszczędnościowe), którego saldo w tym w dniu wynosiło 406,11 zł;

-w (...) Spółce Akcyjnej w W. o numerze (...), którego saldo w tym w dniu wynosiło 0 zł.

Rachunki bankowe w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. zostały przez uczestnika zamknięte. P. S. zużył po rozwodzie środki, które były zgromadzone na tych rachunkach na bieżące wydatki związane z utrzymaniem mieszkania i dzieci stron.

(dowód: informacja o stanie rachunku k.51-53, k.87, k.103, k.107, przesłuchanie uczestnika - protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.396-397, nagranie 02:00:29-02:16:45 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:58:34 – 01:33:10 i w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 30 sierpnia 2022 roku k.277, nagranie 00:16:39-00:25:05)

P. S., na dzień 26 kwietnia 2017 roku, posiadał także rachunek książeczki mieszkaniowej z prawem do premii gwarancyjnej numer (...) - (...) -99, otwarty w dniu 29 października 1982 roku, którego saldo wynosiło 2.399,54 zł, w tym kapitał 1.880 zł, odsetki ubiegłe 519,16 zł, odsetki bieżące 0,38 zł. Książeczkę mieszkaniową założyli uczestnikowi rodzice. Wpłaty na rachunek książeczki dokonywano od grudnia 1982 roku, w tym trakcie małżeństwa stron. W trakcie małżeństwa z U. S. (1) uczestnik dokonywał wpłat na książeczkę mieszkaniową bieżących dochodów. Uczestnik nadal posiada środki na wskazanej książeczce, chce je przeznaczyć dla swoich dzieci.

(dowód: pismo k.128, pismo k.243, historia wpłat k.244-246, przesłuchanie uczestnika - protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.396-397, nagranie 02:00:29-02:16:45 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 30 sierpnia 2022 roku k.277, nagranie 00:16:39-00:25:05)

W dniu 27 kwietnia 2017 roku P. S. otworzył rachunek bankowy o numerze (...) w (...) Bank Spółce Akcyjnej w W.. Saldo rachunku w tym dniu wynosiło 0 zł.

(dowód: zaświadczenie o rachunku k.89)

W dniu 1 czerwca 2017 roku P. S. otworzył rachunek bankowy o numerze (...) w (...) Banku (...) Spółce Akcyjnej w K.
(dowód: zaświadczenie o rachunku k.88)

U. S. (1) na dzień 26 kwietnia 2017 roku posiadała następujące rachunki bankowe:

- w (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej w W. o numerze (...), którego saldo w tym w dniu było ujemne i wynosiło -746,91 zł,
- w (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej w W. o numerze (...), którego saldo w tym dniu wynosiło o zł.

(dowód: zaświadczenie k.69 i k.285, przesłuchanie wnioskodawczyni – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:15:57-00:58:34)

Na dzień 26 kwietnia 2017 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w K., (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W., Bank (...) Spółka Akcyjna w W., (...) Bank Spółka Akcyjna w W., (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W., (...) Bank Spółka Akcyjna we W., Bank (...) Spółka Akcyjna w G., (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W., Bank (...) Spółka Akcyjna w B., (...) Bank Spółka Akcyjna w W., (...) Bank Spółka Akcyjna w W., Bank (...) Spółka Akcyjna w W., (...) Bank Spółka Akcyjna w W., Bank (...) Spółka Akcyjna w W., (...) Bank Spółka Akcyjna w W., nie prowadziły rachunku bankowego na nazwisko P. S..

(dowód: pismo k.88, k.105, k.109, k.112, k.114, k.116, k.118, k.120, k.122, k.124, k.126, k.131, k.133, k.136, k.138, k.266, k.270)

U. S. (1) wyprowadziła się ze wspólnego mieszkania przy ul. (...) w Ł. w czerwcu 2016 roku. W czasie wyprowadzki towarzyszyła jej koleżanka M. R.. W mieszkaniu były wtedy obecne dzieci stron – syn M. i córka Z.. Wnioskodawczyni zabrała wówczas swoje rzeczy osobiste – ubrania, buty oraz dokumenty, w tym potwierdzające prawo wykonywania zawodu pielęgniarki. Dokumenty znajdowały się w otwartej kopercie. U. S. (1) przeglądała je w przedpokoju w obecności koleżanki. Szukała swojej biżuterii, ale jej nie znalazła. W czasie, gdy wnioskodawczyni pakowała swoje rzeczy syn M. chodził za nią, patrzył, jakie rzeczy pakuje. Wnioskodawczyni nie zabrała wówczas z mieszkania żadnych pieniędzy ani mebli, czy sprzętów gospodarstwa domowego. W przeprowadzce pomagał także mąż M. R. – Z. R., który nie wchodził jednak do mieszkania stron, lecz czekał pod blokiem przy samochodzie.

(dowód: częściowo zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 18 lutego 2020 roku k.100, nagranie 00:25:46-00:34:33, zeznania świadka M. R. – protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2020 roku k.179-180, nagranie 00:32:55- (...):02, częściowo zeznania świadka Z. R. – protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2020 roku k.180, częściowo zeznania świadka Z. S. – protokół rozprawy z dnia 14 grudnia 2023 roku k.391-393, nagranie 00:50:27-01:13:47, przesłuchanie wnioskodawczyni – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:15:57-00:58:34)

W mieszkaniu stron była kasetka wbudowana w meble zamykana na kluczyk lub szyfr.

(dowód: zeznania świadka Z. S. – protokół rozprawy z dnia 14 grudnia 2023 roku k.391-393, nagranie 00:50:27-01:13:47, przesłuchanie uczestnika - protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.396-397, nagranie 02:00:29-02:16:45 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:58:34 – 01:33:10)

Od czerwca 2016 roku w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł. zamieszkiwał P. S. wraz z dziećmi stron Z. i M..

Od rozwodu do lutego 2023 roku uczestnik ponosił koszty utrzymania tego lokalu. Opłaty za kwiecień uczestnik uścił w dniu 3 kwietnia 2017 roku.

Od września 2019 roku do lutego 2023 roku U. S. (1) uiszczala na rzecz P. S. kwotę 130 zł miesięcznie tytułem części kosztów utrzymania mieszkania.

(dowód: przesłuchanie wnioskodawczyni – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:15:57-00:58:34, przesłuchanie uczestnika - protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.396-397, nagranie 02:00:29-02:16:45 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:58:34 – 01:33:10, kserokopie przekazów pocztowych k.288-307, potwierdzenia przelewów na płycie CD – koperta k.269, wydruki - koperta k.362)

Od dnia 1 kwietnia 2017 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 496,70 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 32,89 zł, opłata za dźwig w kwocie 44,40 zł, opłata za śmieci w kwocie 28 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 44,97 zł.

Od dnia 1 lipca 2017 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 498,87 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 32,89 zł, opłata za dźwig w kwocie 44,40 zł, opłata za śmieci w kwocie 28 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 44,97 zł.

Od dnia 1 stycznia 2018 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 498,56 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 32,58 zł, opłata za dźwig w kwocie 44,40 zł, opłata za śmieci w kwocie 28 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 44,97 zł.

Od dnia 1 kwietnia 2018 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 511,53 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 41,76 zł, opłata za dźwig w kwocie 44,40 zł, opłata za śmieci w kwocie 28 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 46,60 zł.

Od dnia 1 lipca 2018 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 512,78 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 41,76 zł, opłata za dźwig w kwocie 44,40 zł, opłata za śmieci w kwocie 28 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 47,85 zł.

Od dnia 1 grudnia 2018 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 494,68 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 41,76 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 21 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 47,85 zł.

Od dnia 1 stycznia 2019 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 512,68 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 41,76 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 39 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 47,85 zł.

Od dnia 1 lutego 2019 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 499,99 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 32,97 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 39 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 42,32 zł.

Od dnia 1 maja 2019 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 515,20 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 32,97 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 39 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 42,32 zł.

Od dnia 1 lipca 2019 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 515,44 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 32,97 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 39 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 42,56 zł.

Od dnia 1 grudnia 2019 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 548,44 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 32,97 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 72 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 42,56 zł.

Od dnia 1 stycznia 2020 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 557,94 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 35,95 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 72 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 42,56 zł.

Od dnia 1 marca 2020 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 545,19 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 27,67 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 72 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 33,20 zł.

Od dnia 1 sierpnia 2020 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 566,90 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 29,83 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 72 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 33,20 zł.

Od dnia 1 października 2020 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 572,87 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 29,83 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 72 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 33,20 zł.

Od dnia 1 stycznia 2021 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 577,68 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 30,84 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 72 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 33,20 zł.

Od dnia 1 marca 2021 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 611,70 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 33,57 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 72 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 34,49 zł.

Od dnia 1 lipca 2021 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 547,35 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 33,97 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 37,25 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 34,49 zł.

Od dnia 1 października 2021 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 550,61 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 33,97 zł, opłata za dźwig w kwocie 33,30 zł, opłata za śmieci w kwocie 37,25 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 34,49 zł.

Od dnia 1 stycznia 2022 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 531,01 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 33,97 zł, opłata za śmieci w kwocie 37,25 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 34,49 zł.

Od stycznia 2022 roku opłata za dźwig naliczana była niezależnie od ilości osób zamieszkujących lokal, jako opłata ryczałtowa od lokalu mieszalnego.

Od dnia 1 kwietnia 2022 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 525,44 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 29,99 zł, opłata za śmieci w kwocie 33,60 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 31,12 zł.

Od dnia 1 września 2022 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 543,95 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 36,01 zł, opłata za śmieci w kwocie 33,60 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 31,12 zł.

Od dnia 1 stycznia 2023 roku miesięczne opłaty związane z lokalem numer (...) przy ul. (...) w Ł. wynosiły 681,48 zł, w tym opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących: opłata za podgrzanie wody w kwocie 64,40 zł, opłata za śmieci w kwocie 33,60 zł, opłata za zimną wodę w kwocie 31,12 zł.

(dowód: informacja o opłatach k.54 i k.82, k.82 v. k.364-376, informacje o opłatach na płycie CD – koperta k.269, wydruki - koperta k.362)

W czasie małżeństwa wnioskodawczynie i uczestnik pracowali zawodowo. U. S. (1) jest z zawodu pielęgniarską, a P. S. informatykiem. Z pobieranego wynagrodzenia za pracę uczestnik pokrywał wszelkie opłaty związane z mieszkaniem, koszty ubezpieczenia samochodów oraz częściowo ich napraw, koszty zakupu pojazdów mechanicznych, koszty zakupu wyposażenia mieszkania jak np. nowa lodówka, meble do salonu, koszty zakupu podręczników dzieci, koszty wyjazdów wakacyjnych.

U. S. (3) ze swojego wynagrodzenia za pracę pokrywała koszty wyżywienia rodziny, zakupu ubrań, opłaty za przedszkole dzieci, opłaty za zajęcia dodatkowe dzieci, opłaty za prywatne gimnazjum dzieci, opłaty za korepetycje i kursy językowe dzieci, wszelkie opłaty związane z uczęszczaniem przez dzieci do szkoły.

Wnioskodawczynie robiła zakupy, w tym raz w tygodniu większe zakupy spożywcze, gotowała, choć korzystała także z gotowych dań, prasowała, sprzątała. Pranie w pralce wstawiała wnioskodawczynie, a czasem uczestnik. Czasami zdarzało się, że sprzątał także uczestnik.

Dzięki temu, że U. S. (1) zajmowała się domem i dziećmi uczestnik mógł podejmować dodatkowe zatrudnienie na umowę o dzieło. Dziećmi stron zajmowali się wówczas także matka wnioskodawczynie bądź rodzice uczestnika.

Uczestnik wyjeżdżał też w delegacje na jeden lub dwa dni. Wówczas dziećmi zajmowała się na ogół wnioskodawczynie. Gdy dzieci stron były małe, do szkoły i przedszkola zaprowadzała je i odbierała babcia macierzysta, a czasem uczestnik, ponieważ wnioskodawczynie pracowała od godziny 7:00 rano. Kiedy dzieci wnioskodawczynie i uczestnika były większe chodziły do szkoły i wracały z niej same.

Gdy dzieci stron chodziły do prywatnego gimnazjum w pobliżu miejsca pracy uczestnika, do szkoły jeździły i wracały razem z ojcem, który je woził. Dzieci stron podjęły naukę w tej placówce z inicjatywy matki.

Na wizyty lekarskie chodziła z dziećmi wnioskodawczynie. Na zebrania w szkole chodzili oboje rodzice. Zarówno wnioskodawczynie, jak i uczestnik pomagali dzieciom w odrabianiu lekcji w ramach posiadanych predyspozycji.

U. S. (1) woziła córkę na zajęcia dodatkowe z tańca. Zorganizowała synowi zajęcia dodatkowe z języka francuskiego.

Wnioskodawczynie ani uczestnik nie dokonywali wydatków, które polegałyby na trwonieniu pieniędzy, dokonywali jedynie przemyślanych i zaplanowanych wydatków. Nie cierpieli na nałogi, takie jak alkoholizm, hazard, czy narkomania. Oboje palili papierosy.

(dowód: przesłuchanie wnioskodawczynie – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:15:57-00:58:34, przesłuchanie uczestnika - protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.396-397, nagranie 02:00:29-02:16:45 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:58:34 – 01:33:10, zeznania świadka M. K. – protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2020 roku k.178-179, nagranie 00:08:30- 00:28:45, częściowo zeznania świadka Z. S. – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.391-393, nagranie 00:50:27-01:13:47)

W trakcie małżeństwa P. S. uzyskiwał następujące dochody:

-w 1996 roku w kwocie 9.282,61 zł,

- w 1997 roku w kwocie 11.691,79 zł,
- w 1998 roku w kwocie 12.219,54 zł,
- w 1999 roku w kwocie 19.230,62 zł,
- w 2000 roku w kwocie 20.221,23 zł,
- w 2001 roku w kwocie 22.103,69 zł,
- w 2002 roku w kwocie 19.764,88 zł,
- w 2003 roku w kwocie 22.815,48 zł,
- w 2004 roku w kwocie 22.517,19 zł,
- w 2005 roku kwocie 29.563,50 zł,
- w 2006 roku w kwocie 30.723,36 zł,
- w 2007 roku w kwocie 31.872,42 zł,
- w 2013 roku w kwocie 33.679 zł,
- w 2014 roku w kwocie 31.953 zł,
- w 2015 roku w kwocie 26.991,25 zł

W trakcie małżeństwa U. S. (1) uzyskiwała następujące dochody:

- w 1996 roku w kwocie 7.108,20 zł,
- w 1997 roku w kwocie 9.176,69 zł,
- w 1998 roku w kwocie 11.133,14 zł,
- w 1999 roku w kwocie 9.763,66 zł,
- w 2000 roku w kwocie 11.343,57 zł,
- w 2001 roku w kwocie 12.611,25 zł,
- w 2002 roku w kwocie 13.074,97 zł,
- w 2003 roku w kwocie 16.422,14 zł,
- w 2004 roku w kwocie 16.815,34 zł,
- w 2005 roku kwocie 16.628,97 zł,
- w 2006 roku w kwocie 23.310,85 zł,
- w 2007 roku w kwocie 32.499,82 zł,
- w 2013 roku w kwocie 62.301 zł,
- w 2014 roku w kwocie 65.632 zł,

-w 2015 roku w kwocie 61.424,96 zł.

(dowód: kserokopie zeznań podatkowych k.45-50, zeznania podatkowe na płycie CD – koperta k.269, wydruki - koperta k.362)

W dniu 22 lutego 1996 roku matka wnioskodawczynie J. Ł. otrzymała przydział lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w Ł. na warunkach własnościowego prawa do lokalu, na skutek przekształcenia wcześniej przysługującego jej lokatorskiego prawa do tego lokalu. Kwota wymaganego wkładu budowlanego, który należało uiścić w związku z przekształceniem, wynosiła 4.753,30 zł i została wpłacona w dniu 1 kwietnia 1996 roku.

(dowód: kserokopia potwierdzenia przydziału k.58, informacja o zgodzie na przekształcenie k.55, kserokopia podania k.56, kserokopia dowodu wpłaty k.57)

W dniu 12 grudnia 2017 roku U. S. (1) kupiła samochód marki H. (...). Na zakup pojazdu zaciągnęła kredyt w (...) Banku Spółce Akcyjnej.

(dowód: wydruk historii pojazdu k.59-59 v, przesłuchanie wnioskodawczynie – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:15:57- 00:58:34)

W dniu 12 września 2019 roku dokonano demontażu samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z uwagi na jego zły stan techniczny. Wnioskodawczynie nie poniosła żadnych kosztów z tym związanych. W zamian za zezłomowanie pojazdu U. S. (1) otrzymała kwotę 260 zł, z której nie rozliczyła się z uczestnikiem.

(dowód: kserokopia zaświadczenia k.68, przesłuchanie wnioskodawczynie – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 17 września 2019 roku k.73-76, nagranie 00:15:57- 00:58:34)

Wartość samochodu marki K. P. o numerze rejestracyjnym (...) według stanu na dzień 26 kwietnia 2017 roku, a cen aktualnych wynosi 6.900 zł.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu wyceny wartości pojazdów k.149-163)

Wartość prawa własności samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...), położonego w Ł. przy ul. (...) wraz z udziałem w wysokości (...) w nieruchomości wspólnej, którą stanowią grunt w postaci działki numer (...) oraz części budynku i urządzenia, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali mieszkalnych, objętej księgą wieczystą numer (...), dla którego to lokalu prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), według stanu na dzień 26 kwietnia 2017 roku, a cen aktualnych wynosi 323.000 zł

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu szacunku nieruchomości k.196-225, pisemna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu szacunku nieruchomości k.309-340, ustna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu szacunku nieruchomości – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.389-391, nagranie 00:22:14-00:46:35)

Rzeczami ruchomymi, poza samochodami, w tym stanowiącymi wyposażenie mieszkania wnioskodawczynie i uczestnik podzielili się poza sądem.

(okoliczność bezsporna – stanowisko pełnomocnika wnioskodawczynie i pełnomocnika uczestnika protokół rozprawy k.276-277)

U. S. (1) prowadzi gospodarstwo domowe sama. Zamieszkuje z matką, ale nie prowadzi z nią wspólnego gospodarstwa domowego. Jest pielęgniarką, otrzymuje wynagrodzenie za pracę w wysokości około 7.000 zł netto miesięcznie. Partycypuje w kosztach utrzymania mieszkania i opłatach za media związanych z lokalem, w którym zamieszkuje w kwocie około 200 zł miesięcznie. Poza tym wnioskodawczynie pomaga matce w pokryciu kosztu zakupu leków, środków

higieny osobistej takich jak podkłady i pampersy, to jest kwota około 400 zł miesięcznie, ponieważ J. Ł. ma niską emeryturę, a cierpi na chorobę P.. U. S. (1) spłaciła już kredyt, który zaciągnęła po rozwodzie na zakup samochodu H. (...). Jest zdrowa, nie ponosi stałych wydatków na leki. Uiszcza alimenty na rzecz córki w kwocie 600 zł miesięcznie. Nie przekazuje już pieniędzy na utrzymanie syna, który zrezygnował już ze świadczeń alimentacyjnych od matki, ponieważ podjął już pracę. Posiada oszczędności w kwocie około 5.000 zł. Obecnie w lokalu objętym wnioskiem zamieszkuje uczestnik wraz z córką stron Z.. Syn stron M. wyprowadził się.

(dowód: przesłuchanie wnioskodawczyni – protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.394-396, nagranie 01:28:20-01:51:32)

P. S. zamieszkuje w lokalu objętym wnioskiem z córką stron Z., która studiuje na studiach dziennych nieodpłatnych, z którą prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Otrzymuje wynagrodzenie za pracę w wysokości 4.500 netto miesięcznie. Z dodatkowych zleceń uzyskuje dochód w wysokości 6.000-10.000 zł rocznie. Posiada oszczędności w kwocie około 2.000- 5.000 zł. Poza alimentami od matki w kwocie 600 zł miesięcznie, Z. S. nie ma innych dochodów. Uczestnik i córka stron są zdrowi, nie ponoszą stałych wydatków na leczenie. Córka nie rozmawiała z uczestnikiem o planach dotyczących wyprowadzki z lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł.. To może być 2000-5000 zł. Uczestnik nie zastanawiał się nad tym, jak zgromadzi środki na spłatę wnioskodawczyni, nie orientował się czy posiada zdolność kredytową.

(dowód: przesłuchanie uczestnika - protokół rozprawy z dnia 14 lutego 2023 roku k.396-397, nagranie 02:00:29-02:16:45)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów, wśród nich dokumentów i ich kserokopii (w oparciu o art.308 k.p.c.), zeznań świadków, przesłuchania stron oraz opinii biegłych.

Sąd uznał opinie biegłych z zakresu szacunku nieruchomości A. Z. oraz wyceny wartości rynkowej pojazdów Ł. G. za pełnowartościowe źródła informacji specjalnych. Biegli udzieli odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezach dowodowych, które wyczerpująco i logicznie uzasadnili.

Opinia biegłego Ł. G. nie była kwestionowana przez wnioskodawczynię ani uczestnika, reprezentowanych w toku całego postępowania przez zawodowych pełnomocników, ani w zakresie wartości pojazdu marki K. P. ani jego stanu w dacie ustania wspólności ustawowej małżeńskiej, przyjętego za podstawę szacowania owej wartości. Po jej wydaniu uczestnik nie podnosił, aby stan samochodu marki K. P. był inny niż przyjęty przez biegłego za podstawę wyceny. Nie przedstawił także żadnych dowodów na okoliczność tego, że w dacie ustania wspólności pojazd posiadał już wszystkie uszkodzenia ujawnione przez biegłego w dacie oględzin. Twierdzenia w tym zakresie P. S. przedstawił dopiero na ostatniej rozprawie, w czasie swego przesłuchania, wskazując, że stwierdzone przez biegłego w czasie oględzin uszkodzenia poza uszkodzeniem szyby, samochód posiadał już w dacie jego zakupu, a więc także w dacie ustania wspólności majątkowej. Wnioskodawczyni zaprzeczyła, aby w dacie uprawomocnienia się wyroku rozwodowego samochód marki K. P. posiadał owe uszkodzenia. Natomiast, ze zgromadzonego materiału dowodowego w postaci umowy sprzedaży owego pojazdu z dnia 26 maja 2012 roku wynika, że w dacie zakupu przez uczestnika ów pojazd miał porysowane zderzaki. W umowie nie opisano żadnych innych uszkodzeń pojazdu. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że tak jak przyjął biegły w opinii uszkodzenia pojazdu stwierdzone w czasie oględzin powstały po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej.

Podstawowa opinia biegłego A. Z. nie była kwestionowana przez wnioskodawczynię ani uczestnika. Konieczność złożenia przez biegłego pisemnej opinii uzupełniającej wiązała się z upływem 1 roku od wydania opinii i koniecznością ustalenia czy dokonana przez biegłego w opinii z dnia 10 września 2021 roku wycena zachowała aktualność. Jak wynika z pisemnej uzupełniającej opinii biegłego A. Z. z dnia 10 października 2022 roku wartość samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) wzrosła do kwoty 323.000 zł. Opinia ta była kwestionowana przez pełnomocnika uczestnika, który zarzucał, że dokonana przez biegłego wycena jest zawyżona oraz że biegły nie dokonał oględzin wnętrza lokalu. W ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie w dniu 14 lutego 2023 roku biegły obszernie ustosunkował się do zarzutów do pisemnej opinii uzupełniającej. Wyjaśnił, że zarówno przy pierwotnej opinii jak

i przy opinii uzupełniającej zawiadomił wnioskodawczynię, uczestnika i ich pełnomocników o terminie oględzin. Wskazał, że przy każdym terminie oględzin uczestnik przysyłał biegłemu pismo, aby oględziny odbyły się w godzinach popołudniowych, ale zmiana godziny oględzin nie była możliwa, gdyż o terminie oględzin zawiadomiono także drugą stronę. Podał, że w żadnym z terminów lokal nie został biegłemu udostępniony do oględzin. Jednocześnie, biegły wyjaśnił, że brak oględzin nie wpływa w sposób istotny na wynik oszacowania, ponieważ oględziny odbyłyby się dniu 4 października 2022 roku, a stan lokalu jaki stanowił podstawę do wyceny to stan na dzień 26 kwietnia 2017 roku. W takim wypadku same oględziny lokalu nie pozwalają na ustalenie stanu lokalu na dzień ustania wspólności majątkowej. Wskazał, że związku z tym dla potrzeby wyceny przyjął założenie stanu lokalu przy uwzględnieniu, że lokal był zamieszkały w 2017 roku, nie był ani do remontu ani po remoncie, czyli znajdował się w typowym stanie dla lokali mieszkalnych. Podkreślił, że lokal został oceniony jako lokal w stanie średnim, czyli lokal do naprawy bieżącej lub w podstawowym standardzie. Zaznaczył, że takie założenie dotyczące stanu lokalu nie wpływa w sposób istotny na wynik wyceny. Natomiast, wszystkie pozostałe elementy uwzględniane w wycenie są elementami zewnętrznymi. Odnosząc się do zarzutu, że wycena lokalu jest zawyżona biegły podkreślił, że jeśli chodzi o cenę za jedno metr kwadratowy wycenianego lokalu, to mieści się ona poniżej poziomu ceny średniej w tym segmencie rynku. Biegły wskazał, że przed rozprawą dokonał sprawdzenia cen transakcyjnych od września do grudnia 2022 roku, które to dane nie były wcześniej dostępne. Wyjaśnił, że analiza tych transakcji potwierdza aktualność wyceny dokonanej w opinii uzupełniającej. Biegły zaznaczył, że z analizy rynku za ostatnie 4 miesiące wynika, że zahamował się wzrost wartości nieruchomości, ale nie nastąpił spadek cen nieruchomości oraz że taki spadek raczej nie nastąpi w przyszłości. Zwrócił także uwagę, że ceny którymi biegły posługuje się przy wycenie, to ceny transakcyjne z konkretnych transakcji, a nie ceny ofertowe. Po złożeniu przez biegłego uzupełniającej opinii ustnej pełnomocnik wnioskodawczyni ani uczestnik nie wnosili o jej dalsze uzupełnienie bądź dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego na te same okoliczności. W konsekwencji, aktualna wycena lokalu jako pełnowartościowe źródło informacji specjalnych stanowiła podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia.

Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd pominął historię poszczególnych wpłat dokonywanych na książeczkę oszczędnościową mieszkaniową uczestnika (k.244-246). Rachunek książeczki oszczędnościowej mieszkaniowej z prawem do premii gwarancyjnej został otwarty w dniu 29 października 1982 roku (czyli przed powstaniem wspólności majątkowej), a zatem wierzytelność przysługująca uczestnikowi z tego tytułu stanowiła składnik majątku osobistego uczestnika. Natomiast, wpłaty uczestnika na wskazaną książeczkę oszczędnościową mieszkaniową dokonywane w czasie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej U. S. (1) i P. S. stanowiły nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika, który podlegałby rozliczeniu przez Sąd z urzędu. Jednakże, wnioskodawczyni oświadczyła, że zrzeka się roszczeń związanych z ową książeczką. W tej sytuacji, brak było podstaw do dokonywania rozliczeń z tego tytułu pomiędzy wnioskodawczynią i uczestnikiem.

Sąd nie uwzględnił także zeznań świadka J. Ł. (zeznania świadka na piśmie k.254). Świadek nie posiadała żadnej wiedzy na temat gromadzenia przez małżonków S. oszczędności, sposobu ich przechowywania ani ich wysokości w dacie ustania wspólności. Natomiast, świadek B. S. posiadał jedynie ogólnikową wiedzę na temat gromadzenia przez strony oszczędności i sposobu ich przechowywania. Nie dysponował zaś informacjami na temat tego, czy na datę ustania wspólności majątkowej P. S. i U. S. (1) zgromadzili oszczędności, w jakiej wysokości i formie.

Przy ustalaniu powyższego stanu faktycznego, Sąd uwzględnił zeznania świadka M. S. jedynie w części, w zakresie dotyczącym okoliczności wyprowadzki wnioskodawczyni ze wspólnego mieszkania stron. Natomiast, świadek nie posiadał własnej wiedzy, pochodzącej choćby z obecności przy wyprowadzce matki, dotyczącej rzekomego zabrania przez wnioskodawczynię wspólnych pieniędzy. Zeznań M. S. jednoznacznie wynika, że o tym fakcie poinformował go ojciec.

Również zeznania świadka Z. S. Sąd uwzględnił częściowo. Świadek tak jak jej brat nie widział, aby wnioskodawczyni przy wyprowadzce zabrała pieniądze, a o tym fakcie poinformował ją ojciec. W zakresie okoliczności wyprowadzki matki zeznania świadka są zbieżne z zeznaniami jej brata M. S.. Z kolei, w odniesieniu do przyczyniania się małżonków do powstania majątku wspólnego, depozycje Z. S. generalnie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym między innymi przesłuchaniem stron. Jednakże, w ocenie Sądu, z uwagi na wiek świadka w dacie rozstania rodziców

i wyprowadzki matki (prawie 15 lat) jako niewiarygodne jawią się zeznania tego świadka, iż nie pamięta, które z rodziców zajmowało się praniem, gotowaniem i sprzątaniami, a także iż nie wie dlaczego do szkoły odprowadzali ją i brata babcia i ojciec, a nie matka. Jak wynika z życiowego doświadczenia, dzieci w wieku szkolnym posiadają wiedzę dotyczącą godzin pracy rodziców, pory o której wychodzą oni z domu do pracy, zaś kilkunastoletnie dzieci są dobrze zorientowane w podziale obowiązków domowych pomiędzy rodzicami, ponadto na ogół same uczestniczą w ich wykonywaniu. Z tego względu, zdaniem Sądu zeznania świadka Z. S. w omawianym zakresie nie odzwierciedlają rzeczywistości, lecz stanowią próbę przedstawienia życia rodzinnego w sposób możliwie najkorzystniejszy dla ojca, z którym zamieszkuje.

W znacznej części nieprzydatne dla rozstrzygnięcia okazały się zeznania świadka Z. R.. Świadek nie pamiętał, jakie rzeczy podczas wyprowadzki zabrała wnioskodawczyni, nie był obecny w mieszkaniu stron w czasie tego zdarzenia. Natomiast, zeznania świadka Z. R. potwierdzają zeznania innych świadków, iż U. S. (1) w czasie wyprowadzki zabrała z mieszkania ubrania i rzeczy osobiste, a nie zabierała mebli czy przedmiotów gospodarstwa domowego.

Sąd uznał za nieudowodnioną podnoszoną przez uczestnika okoliczność, że wnioskodawczyni w czasie wyprowadzki ze wspólnego mieszkania stron zabrała oszczędności w kwocie 15.000 zł, które były przechowywane w gotówce w mieszkaniu, w koperce w salonie. Żaden ze zgłoszonych przez uczestnika świadków (M. S., Z. S., M. K.) nie widział osobiście, aby U. S. (1) zabrała wówczas z mieszkania pieniądze ani owych odłożonych rzekomo na wakacje pieniędzy. Świadek M. K. zeznała, że po rozstaniu stron uczestnik poinformował ją jedynie, że wnioskodawczyni „zostawiła go bez pieniędzy”. Nie posiadała wiedzy na temat okoliczności tego zdarzenia ani kwoty pieniędzy zabranej rzekomo przez U. S. (1). P. S. twierdził, że to syn M. S. poinformował go o tym, że wnioskodawczyni wyprowadzając się zabrała z domu pieniądze, które miały znajdować się w szufladzie z dokumentami, choć strony posiadały kasetkę – sejf wbudowaną w meble w salonie. Natomiast, świadek M. S. zeznał, że mama zabrała „papiery i koperty”. Nie widział zabierania pieniędzy, zaś o tym, że wnioskodawczyni miała zabrać pieniądze dowiedział się od ojca. Nie potrafił jednak wskazać jaką kwotę matka zabrała. Z kolei, Z. S. zeznała, że matka w czasie wyprowadzki zabrała teczkę z dokumentami z salonu. Nie widziała, aby zabierała pieniądze, a o tym, że rzekomo U. S. (1) wzięła pieniądze dowiedziała się później od ojca. Także z zeznań tego świadka nie wynika, jaka miałaby to być kwota. Z kolei, z zeznań świadka B. S. nie wynika, aby strony miały w domu zgromadzoną w gotówce kwotę 15.000 zł w czerwcu 2016 roku. Twierdzenia uczestnika dotyczące tego, że odłożone w domu pieniądze były pozostawione w koperce w szufladzie z dokumentami jawią się tym bardziej jako niewiarygodne, że uczestnik spodziewał się, że U. S. (1) przyjdzie do mieszkania po swoje rzeczy, gdyż jak zeznała świadek Z. S. uprzedzał o tym dzieci. W tej sytuacji, w świetle życiowego doświadczenia i zasad logiki, jeśli wnioskodawczyni i uczestnik pozostawali wówczas w konflikcie, odłożone przez uczestnika pieniądze, które uczestnik chciał przeznaczyć na określony cel powinny zostać zabezpieczone, choćby w posiadanej kasetce, którą można było zamknąć między innymi na szyfr.

W ocenie Sądu, nieudowodnione jest także twierdzenie z odpowiedzi na wniosek, iż w skład majątku wspólnego wchodzi wierzytelność przysługująca wnioskodawczyni i uczestnikowi stosunku do J. Ł. z tytułu udzielonej matce wnioskodawczyni pożyczki na wykup mieszkania w kwocie 4.753,30 zł. Twierdzenia te pozostają bowiem w sprzeczności z dokumentami przedłożonymi do akt sprawy przez samego uczestnika, z których wynika, że kwota 4.753,30 zł tytułem wkładu budowlanego została uiszczona na nazwisko J. Ł. w dniu 1 kwietnia 1996 roku, a U. S. (1) i P. S. zawarli związek małżeński w dniu 14 września 1996 roku. W konsekwencji, nawet gdyby owa wierzytelność istniała, nie stanowiłaby składnika majątku wspólnego stron, a więc nie podlegała uwzględnieniu w treści postanowienia o podziale majątku wspólnego. W tej sytuacji brak był podstaw do prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego. Dlatego też, na rozprawie w dniu 18 lutego 2020 roku, Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka B. S. i J. Ł. na okoliczności zgłoszone w odpowiedzi na wniosek. Ponadto, jak wskazał sam uczestnik P. S. w związku z przekazaniem J. Ł. kwoty 5.000 zł na wykup mieszkania, którą uczestnik miał otrzymać od ojca nie ustalono, aby matka wnioskodawczyni miała zwrócić te pieniądze. J. Ł. miała przekazać swoje mieszkanie za życia lub po śmierci (która nie miała miejsca do chwili zamknięcia rozprawy) na rzecz jednego z dzieci strony lub jedno z dzieci stron miało wchodząc w dorosłe życie zamieszkać z babcią. Uczestnik nie wykazał zatem, aby strony owej rzekomej czynności polegającej na przekazaniu pieniędzy złożyły zgodne oświadczenia woli odpowiadające swą treścią

umowie pożyczki. Zaś jeśli zdaniem uczestnika przysługują mu jakieś roszczenia względem J. Ł. z tytułu wskazanej kwoty, winien dochodzić ich w odrębnym postępowaniu. Albowiem, w postępowaniu o podział majątku wspólnego Sąd nie dokonuje rozliczeń jednego z byłych małżonków z osobami trzecimi w zakresie zdarzeń jakie nastąpiły przed powstaniem majątku wspólnego. Jeśli natomiast uczestnik rzeczywiście pożyczył od swego ojca pieniądze na ten cel, to miał wobec niego dług (a nie wierzytelność). Byłby to dług osobisty uczestnika, jako powstały przed zawarciem małżeństwa. Uczestnik nie udowodnił, aby jakiegokolwiek kwoty z tytułu tej pożyczki spłacił ojcu w trakcie małżeństwa. Nie było zatem podstaw, aby Sąd z urzędu dokonywał rozliczenia nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika i zasądził od niego na rzecz wnioskodawczyni zwrot połowy kwoty z tytułu spłaconej pożyczki z majątku wspólnego pożyczki.

W ocenie Sądu uczestnik nie udowodnił także, iż przez pierwsze pół roku czy rok małżeństwa U. S. (1) spłacała kredyt po byłym mężu i była na jego utrzymaniu. Wnioskodawczyni zaprzeczyła tej okoliczności, a uczestnik poza własnymi twierdzeniami nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów.

Sąd nie dał wiary przesłuchaniu wnioskodawczyni w zakresie, w jakim podała, że córka Z. również planuje wyprowadzkę z lokalu zgłoszonego do podziału. Uczestnik wskazał, że choć zamieszkuje z córką nie posiada wiedzy, aby planowała opuszczenie zajmowanego mieszkania. Natomiast, jak wynika z zeznań świadka Z. S. oraz przesłuchania uczestnika, U. S. (1) nie utrzymuje kontaktów z córką. Zaś wnioskodawczyni nie wyjaśniła z jakiego źródła posiada informacje o planowanej wyprowadzce córki.

Na rozprawie w dniu 18 lutego 2020 roku Sąd pominął dowód z zeznań świadków B. S. i J. Ł. na okoliczność przyczyniania się małżonków do postania majątku wspólnego z uwagi na brak skutecznego zgłoszenia żądania ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym na ówczesnym etapie postępowania. Natomiast, po skutecznym zgłoszeniu żądania ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym pełnomocnik uczestnika nie ponowił tego wniosku, lecz wniósł przesłuchanie na te okoliczności świadka Z. S..

Na rozprawie w dniu 18 lutego 2020 roku Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wartości rynkowej samochodu marki S. (...), według stanu na dzień 26 kwietnia 2017 roku. Samochód ten stanowił wprawdzie składnik majątku wspólnego stron w dacie ustania wspólności majątkowej małżeńskiej, lecz wobec jego demontażu w dniu 12 września 2019 roku, a zatem nieistnienia w dacie orzekania o podziale majątku wspólnego, nie podlegał podziałowi. Natomiast, rozliczeniu podlegała kwota 260 zł uzyskana za jego zezłomowanie przez wnioskodawczynię.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 18 lutego 2020 roku Sąd udzielił pełnomocnikowi wnioskodawczyni terminu 21 dni na złożenie dokumentów z akt sprawy XII C 1200/16 mających stanowić dowód w niniejszej sprawie pod rygorem pominięcia tego wniosku dowodowego. Zakreślony termin upłynął bezskutecznie. W konsekwencji, na podstawie art.235 z indeksem 2 § 1 pkt 2 i 6 k.p.c. w związku z art.13 § 2 k.p.c., Sąd pominął wniosek pełnomocnika wnioskodawczyni o załączenie akt XII C 1200/16 Sądu Okręgowego w Łodzi.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie ustrój wspólności majątkowej powstał pomiędzy P. S. i U. S. (1) w dniu 14 września 1996 roku, kiedy to strony zawarły związek małżeński, a ustał w dniu 26 kwietnia 2017 roku z chwilą uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi rozwiązującego małżeństwo przez rozwód.

W niniejszej sprawie znajdowały zastosowanie przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego dotyczące składu majątku wspólnego i majątku osobistego w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 162, poz. 1691), która weszła w życie z dniem 20 stycznia 2005 roku. Albowiem, zgodnie z art.5 ust.1 owej ustawy, przepisy ustawy stosuje się do stosunków w niej unormowanych, chociażby powstały przed jej wejściem w życie. Zaś, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy stosunki

majątkowe małżonków podlegały wspólności ustawowej, składniki majątków istniejące w tym dniu zalicza się do majątku wspólnego albo do majątków osobistych, stosownie do przepisów ustawy.

Zgodnie z art.31 § 1 k.r.o., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku, z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. W świetle § 2 art.31 k.r.o., do majątku wspólnego należą w szczególności: pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków, dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków.

Natomiast, jak wynika z art.33 k.r.o., do majątku osobistego każdego z małżonków należą przedmioty i prawa enumeratywnie w nim wymienione.

Rozwiązanie małżeństwa przez rozwód skutkuje ustaniem wspólności majątkowej. Od tej chwili do majątku, który był objęty wspólnością ustawową, zgodnie z art.46 k.r.o., stanowiącym, że w sprawach nieunormowanych w artykułach poprzedzających od chwili ustania wspólności ustawowej do majątku, który był nią objęty, jak również do podziału tego majątku, stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku. Także przepis art. 567 § 3 k.p.c. stanowi, iż do podziału majątku objętego wspólnością ustawową w kwestiach nie unormowanych stosuje się przepisy o dziale spadku od art. 680 do art. 689 k.p.c. Te ostatnie zaś (art. 688 k.p.c.) odsyłają do odpowiedniego stosowania przepisów o zniesieniu współwłasności. W świetle art. 210 k.c., każdy ze współwłaścicieli może żądać zniesienia współwłasności.

Jak wynika z powołanych powyżej przepisów normujących postępowanie o podział majątku wspólnego, w postępowaniu tym Sąd w pierwszej kolejności ustala skład i wartość majątku wspólnego. W tym zakresie, Sąd zobligowany jest do działania z urzędu (art. 684 w związku z art. 567 § 3 k.p.c.).

Zgodnie z art. 43 § 1 k.r.o., oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Jednakże, w świetle § 2 powołanego przepisu, z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku. Przy ocenie, w jakim stopniu każdy z małżonków przyczynił się do powstania majątku wspólnego, uwzględnia się także nakład osobistej pracy przy wychowaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym (§ 3 art.43 k.r.o.).

Uczestnik kwestionował równe udziały w majątku wspólnym. Podnosił, że to on w większym stopniu przyczynił się do powstania majątku wspólnego.

W doktrynie i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, iż małżonek może żądać ustalenia nierównych udziałów małżonków w całym majątku wspólnym, a nie w niektórych składnikach majątku wspólnego.

Z treści przytoczonego art. 43 § 1 k.r.o. wynika zasada, że po ustaniu małżeńskiej wspólności majątkowej i majątku, który był objęty tą wspólnością - udziały małżonków w majątku wspólnym są równe. Ta podstawowa reguła dotyczy zarówno ustawowego, jak i umownego majątku wspólnego (art. 48 k.r.o.), chyba że małżonkowie w umowie o włączeniu do wspólności przedmiotów majątkowych, które przy wspólności ustawowej należałyby do ich majątków odrębnych, określili inne udziały w majątku wspólnym (art. 50 pkt 2 k.r.o.). Jednakowe pod względem wielkości udziały małżonków w majątku wspólnym są wyrazem równego traktowania małżonków i ich równouprawnienia w stosunkach majątkowych po ustaniu wspólności majątkowej. To rozwiązanie jednak nie we wszystkich okolicznościach będzie właściwe, w pewnych bowiem wypadkach może okazać się krzywdzące dla jednego z małżonków. Dlatego ustawodawca w art. 43 § 2 k.r.o. przewidział możliwość ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym, jeżeli zostaną spełnione przesłanki wskazane w tym przepisie. Art. 43 § 2 k.r.o. określa dwie przesłanki ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym. Pierwszą jest niejednakowy sposób przyczyniania się małżonków do powstania tego majątku. Drugą stanowią „ważne powody”. Obie przesłanki muszą być spełnione łącznie i pozostawać w określonej relacji. Z jednej strony żadne „ważne powody” nie uzasadniają

same przez się ustalenia nierównych udziałów, jeżeli stopień przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego jest równy. Z drugiej, różny stopień przyczynienia się małżonków do powstania tego majątku bierze się pod uwagę dopiero wtedy, gdy za ustaleniem nierównych udziałów przemawiają „ważne powody” (tak również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 kwietnia 2013 roku, IV CSK 553/12, Lex 1353257, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków” Warszawa 2015 rok).

Pod pojęciem „przyczynienia się” małżonków do powstania majątku wspólnego należy rozumieć nie tylko działania małżonków prowadzące bezpośrednio do powiększenia substancji majątku wspólnego, ale całokształt ich starań o założoną przez zawarcie małżeństwa rodzinę i zaspokojenie jej potrzeb. Przyczynianie się do powstania majątku wspólnego może polegać zarówno na wniesieniu aktywów, jak i na zaoszczędzeniu wydatków. W przypadku pracy we wspólnym gospodarstwie domowym zaoszczędzenie wydatków polega na uniknięciu kosztów związanych z potrzebą zatrudnienia pomocy domowej.

O stopniu tego przyczynienia się nie decyduje wyłącznie wysokość zarobków lub innych dochodów osiąganych przez małżonków. Dla jego określenia ma znaczenie także np. nakład pracy przy wychowywaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym (art. 43 § 3 k.r.o.) oraz to czy posiadanymi zasobami małżonkowie gospodarują racjonalnie, czy też nie, a w szczególności czy lekkomyślnie ich nie trwonią.

Przyjmuje się, iż „ważne powody” w rozumieniu § art. 43 k.r.o. winny być rozumiane jako względy natury etycznej które sprawiają, że w danych okolicznościach równość udziałów małżonków w majątku wspólnym wyraźnie kolidowałaby z zasadami współżycia społecznego. Zaś, z uwagi na daleko idące skutki ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, przepis art. 43 § 2 k.r.o. winien być stosowany z dużą ostrożnością.

U podstaw art. 43 § 2 k.r.o. leży założenie, że tylko w małżeństwie prawidłowo funkcjonującym usprawiedliwione są równe udziały w majątku wspólnym, mimo że małżonkowie przyczyniali się do jego powstania w różnym stopniu. Opiera się ono na więzach osobistych i gospodarczych istniejących między małżonkami oraz na obowiązku wzajemnej pomocy. To założenie odpada jednak, gdy małżonek rażąco lub uporczywie naruszał swe obowiązki wobec rodziny. Nie bez znaczenia pozostaje także kwestia winy w spowodowaniu rozkładu pożycia małżeńskiego. Dlatego też art. 43 § 2 k.r.o. nie powinien działać na niekorzyść małżonka, któremu nie można przypisać winy (tak między innymi Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków” Warszawa 2015 rok, Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 27 czerwca 2003 roku, ICV CKn 278/01, Lex 82435).

Ważne powody w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o. nie zachodzą w każdym wypadku faktycznej nierówności przyczyniania się małżonków do powstania majątku wspólnego, lecz wówczas, gdy małżonek, przeciwko któremu zostało skierowane żądanie ustalenia nierównego udziału, w sposób rażący lub uporczywy nie przyczyniał się do powstania majątku wspólnego stosownie do posiadanych sił i możliwości zarobkowych (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 26 listopada 1973 roku, III CRN 227/73, OSNCP 1974 rok, nr 11, poz.189 i z dnia 30 listopada 1972 roku, III CRN 235/72, OSNCP 1973 rok, nr 10, poz.174, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków” Warszawa 2015 rok).

Przy ocenie istnienia „ważnych powodów” w rozumieniu art. 43 k.r.o. należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciążących na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 czerwca 2003 roku, IV CKN 278/01, Monitor Prawniczy 2004 rok, nr 6, poz.276, w postanowieniu z dnia 30 listopada 1972 roku, III CRN 235/72, OSNC 1973 rok, nr 10, poz. 174, w postanowieniu z 26 listopada 1973 roku, III CRN 227/73, OSNC 1974 rok, nr 11, poz. 189, w postanowieniu z dnia 5 października 1974 roku, III CRN 190/74, Lex 7598, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków” Warszawa 2015 rok).

Za „ważne powody” na gruncie powołanego przepisu uznawane mogą być fakt trwonienia majątku przez jedno z małżonków, alkoholizm, narkomania, hazard, podejmowanie nierozsądnych operacji finansowych naruszających

bezpieczeństwo finansowe rodziny (Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków” Warszawa 2015 rok).

W okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, iż zachodzą „ważne powody” w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o., które stanowią niezbędną przesłankę ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, oboje małżonkowie przez cały czas trwania małżeństwa pracowali zawodowo. U. S. (1) jest z zawodu pielęgniarską, a P. S. informatykiem. Z pobieranego wynagrodzenia za pracę uczestnik pokrywał wszelkie opłaty związane z mieszkaniem, koszty ubezpieczenia samochodów oraz częściowo ich napraw, koszty zakupu pojazdów mechanicznych, koszty zakupu wyposażenia mieszkania jak np. nowa lodówka, meble do salonu, koszty zakupu podręczników dzieci, koszty wyjazdów wakacyjnych, a także większe wydatki na zakup odzieży dla siebie (np. garnitur). Z kolei, U. S. (3) ze swojego wynagrodzenia za pracę pokrywała koszty wyżywienia rodziny, zakupu codziennych ubrań, opłaty za przedszkole dzieci, opłaty za zajęcia dodatkowe dzieci, opłaty za prywatne gimnazjum, opłaty za korepetycje i kursy językowe dzieci, wszelkie opłaty związane z uczęszczaniem przez dzieci do szkoły. A zatem, małżonkowie S. dzielili się wydatkami związanymi z prowadzeniem wspólnego gospodarstwa domowego.

Wnioskodawczyni robiła zakupy, w tym raz w tygodniu większe zakupy spożywcze, gotowała, choć korzystała także z gotowych dań, prasowała, sprzątała. Pranie w pralce wstawiała wnioskodawczyni, a czasem uczestnik. Czasami zdarzało się, że sprzątał także uczestnik. Jak podkreślił świadek powołany przez uczestnika – M. K., dzięki temu, że U. S. (1) zajmowała się domem i dziećmi, uczestnik mógł podejmować dodatkowe zatrudnienie np. na umowę o dzieło. Uczestnik wyjeżdżał też w delegacje na jeden lub dwa dni, a wówczas dziećmi zajmowała się na ogół wnioskodawczyni.

Uczestnik w toku postępowania nie podnosił, ani nie wykazał, aby wnioskodawczyni w sposób niewłaściwy gospodarowała pobieranym wynagrodzeniem za pracę. Natomiast, w ocenie Sądu, zestawienie wysokości zarobków U. S. (1) i zakresu ponoszonych przez nią wydatków, wskazuje na dobre gospodarowanie posiadanymi środkami. Dzięki temu uczestnik mógł odkładać część uzyskiwanych dochodów np. na finansowanie wakacji rodziny, większe zakupy (wyposażenie mieszkania, samochody), czy też na inwestycje. Jednocześnie, na uwagę zasługuje fakt, iż choć istotnie to uczestnik zajmował się finansami rodziny i gromadzeniem oszczędności, co podkreślał wnosząc o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym, to jego wyłączne decyzje w tym zakresie doprowadziły do utraty zgromadzonych oszczędności stanowiących składnik majątku wspólnego, prowadząc do jego definitywnego uszczuplenia, co przyznał sam uczestnik. Jak wynika ze złożonych do akt sprawy informacji o stanie rachunków bankowych uczestnika w styczniu - maju 2009 roku P. S. na rachunkach bankowych w Banku (...) w W. (...) k.14-17) miał zgromadzone kwoty rzędu 84.000-93.000 zł. Natomiast, łączne saldo tych rachunków na dzień 27 kwietnia 2017 roku wynosił nieco ponad 2.500 zł.

Zarówno wnioskodawczyni, jak i uczestnik zajmowali się dziećmi stron. U. S. (1) i P. S. korzystali także z pomocy matki wnioskodawczyni i rodziców uczestnika w opiece nad dziećmi. Gdy dzieci stron były małe, do szkoły i przedszkola zaprowadzała je i odbierała babcia macierzysta, a także uczestnik, ponieważ wnioskodawczyni pracowała od godziny 7:00 rano. Kiedy dzieci wnioskodawczyni i uczestnika były większe chodziły do szkoły i wracały z niej same. Natomiast, gdy dzieci stron chodziły do prywatnego gimnazjum w pobliżu miejsca pracy uczestnika, do szkoły jeździły i wracały razem z ojcem, który je woził, co było w pełni racjonalne, mając na uwadze koszt przejazdów. Dzieci stron podjęły naukę w tej placówce z inicjatywy matki. Z racji wykonywanego zawodu, na wizyty lekarskie chodziła z dziećmi wnioskodawczyni. Na zebrania w szkole chodzili oboje uczestnicy. Zarówno wnioskodawczyni, jak i uczestnik pomagali dzieciom w odrabianiu lekcji – każde w zakresie własnych predyspozycji. U. S. (1) wozila córkę na zajęcia dodatkowe z tańca. Zorganizowała synowi zajęcia dodatkowe z języka francuskiego.

W trakcie małżeństwa U. S. (1) wyjeżdżała za granicę na kilkudniowe wyjazdy szkoleniowe związane z wykonywaną pracą, na które kierował ją pracodawca. Ich koszt nie był finansowany z majątku wspólnego stron. Uczestnik nie wykazał, aby ewentualne wydatki z tym związane uszczupliły majątek wspólny. Natomiast, analiza wysokości zarobków wnioskodawczyni w trakcie małżeństwa wskazuje na ich stopniowy stały zwrot, aż do momentu kiedy w

latach 2013 – 2015 było one znacznie wyższe niż zarobki uczestnika (w 2014 roku i w 2015 roku ponad dwukrotnie wyższe). W ocenie Sądu, może to świadczyć o tym, że uzyskane dzięki owym szkoleniom kompetencje zawodowe zaowocowały zwiększeniem wynagrodzenia U. S. (1). Wnioskodawczyni ani uczestnik nie dokonywali wydatków, które polegałyby na trwonieniu pieniędzy. Ich wydatki były przemyślane i zaplanowane. Nie cierpieli na nałogi takie jak alkoholizm, hazard, czy narkomania, które prowadziłyby do uszczuplenia majątku wspólnego. Oboje palili papierosy, jednak uczestnik nie wykazał, aby wydatki wnioskodawczyni z tym związane uderzały w budżet domowy.

Mając na uwadze powyższe, uczestnik nie udowodnił, aby zaistniały „ważne powody” w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o. uzasadniające ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym.

Sama dysproporcja dochodów uczestników w okresie od 1996 do 2006 roku, którą wykazał uczestnik, wobec braku „ważnych powodów” w rozumieniu art.43 § 2 k.r.o. nie jest wystarczająca dla odstąpienia od zasady wyrażonej w § 1 powołanego przepisu, iż udziały małżonków w majątku wspólnym są równe. Zwłaszcza, że uczestnik nie udowodnił, że niższe niż jego zarobki wnioskodawczyni wynikały z rażącego lub uporczywego nie wykorzystywania posiadanych sił i możliwości zarobkowych. Na uwagę zasługuje przy tym okoliczność, iż U. S. (1) wykonuje zawód pielęgniarki w Instytucie Centrum (...) w Ł.. Natomiast, niskie uposażenia polskich pielęgniarek od początku lat 90-tych XX wieku co najmniej do końca pierwszej dekady XXI wieku stanowią wiedzę notoryjną. W regionie (...), okolicznością powszechnie znaną są także problemy finansowe, z jakim boryka się w zasadzie od połowy lat 90-tych XX wieku Instytut Centrum (...) w Ł., co niejednokrotnie przekładało się także na wysokość zarobków personelu medycznego tam zatrudnionego i skutkowało jego różnego rodzaju protestami opisywanymi w mediach. Z kolei, uczestnik jest z zawodu informatykiem, a jak wiadomo branża ta od połowy lat 90-tych XX wieku przeżywa gwałtowny rozwój, stwarzając na polskim rynku pracy coraz szersze możliwości zawodowe. Uwagę Sądu zwraca także okoliczność, iż uczestnik nie przedłożył do akt spraw zeznań podatkowych stron za lata 2008 -2012. Sąd nie posiada zatem pełnego obrazu wzajemnej relacji dochodów byłych małżonków z okresu całego małżeństwa. Uczestnik nie wyjaśnił przyczyn owej luki w złożonej dokumentacji. Zaś w tym zakresie, Sąd nie był zobligowany do działania z urzędu. Nie było zatem rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia, czy wyjaśnienia tych okoliczności. W ocenie Sądu, może to wskazywać na intencjonalne działanie uczestnika, który zmierza do przedstawiania jedynie korzystnych dla niego faktów. Zwłaszcza, że w 2007 roku wynagrodzenie uzyskane przez wnioskodawczynię było już nieznacznie wyższe niż pobrane przez uczestnika.

Konkludując, P. S. nie udowodnił, aby w przedmiotowej sprawie zachodziły podstawy do ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, a ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na nim. Zgodnie z ogólną zasadą ciężaru dowodu, wyrażoną w art. 6 k.c., dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W konsekwencji, Sąd oddalił wniosek uczestnika o ustalenie nierównych udziałów uczestników w majątku wspólnym.

Zasadą jest, że podział majątku wspólnego obejmuje przedmioty majątkowe, które były składnikami tego majątku w chwili ustania wspólności ustawowej i które istnieją w chwili dokonywania podziału majątku wspólnego. Przy czym podział majątku wspólnego obejmuje tylko aktywa, a ustalenie wartości poszczególnych składników majątku wspólnego małżonków następuje według stanu na chwilę ustania wspólności ustawowej, ale według cen aktualnych. Majątkiem wspólnym stron są bowiem tylko te przedmioty bądź prawa, które zostały nabyte w trakcie trwania małżeństwa i pozostały na dzień jego ustania.

W orzecznictwie i doktrynie zwraca się uwagę, że znaczenie art. 684 k.p.c. dla postępowania o podział majątku wspólnego polega na tym, że Sąd, w dążeniu do zakończenia podziału majątku w jednym postępowaniu, powinien zwrócić uwagę małżonków na potrzebę wskazania całego majątku podlegającego podziałowi oraz że nie jest związany

wnioskami małżonków, jeżeli z oświadczeń ich wyniknie, że istnieje inny jeszcze majątek wspólny wymagający podziału. Jeśli jednak zachodzą w tym względzie sprzeczności, rzeczą Sądu jest ich wyjaśnienie w postępowaniu dowodowym. Przepis powyższy nie daje natomiast sądowi uprawnień do prowadzenia z urzędu dochodzeń, czy i jaki inny wspólny majątek istnieje (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1968 roku, sygn. akt III CR 97/67).

Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą Sąd ustalił skład i stan majątku wspólnego na dzień ustania wspólności ustawowej małżeńskiej, zaś według cen obowiązujących w chwili orzekania (tak np. Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 15 grudnia 1969 roku, III CZP 12/69, OSNCP 1970, poz.39). Wartość przedmiotu zniesienia współwłasności ustala się na poziomie cen rynkowych (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 30 grudnia 1975 roku, III CRN 349/75). Dopuszczalne jest przy tym oparcie się na zgodnych oświadczeniach uczestników w zakresie wartości składników majątku, jeśli nie budzą one wątpliwości co zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2001 roku, V CKN 482/00, opubl. Lex 52640).

Skład majątku wspólnego byłych małżonków S. nie był sporny, gdy chodzi o samodzielny lokal mieszkalny numer (...) przy ul. (...) w Ł. wraz z prawami z nim związanymi oraz samochody marki K. P. i marki S. (...). Ponadto, wnioskodawczyni zgłosiła do podziału środki zgromadzone na rachunku bankowym uczestnika w wysokości 10.000 zł. Natomiast, uczestnik wskazywał, że w skład majątku wspólnego wchodzi wierzytelność w wysokości 24.733,08 zł jaką wnioskodawczyni i uczestnik posiadają w stosunku do matki wnioskodawczyni J. Ł. z tytułu pożyczki na wykup mieszkania w kwocie 4.753,30 zł, która to kwota zwaloryzowana przy uwzględnieniu wysokości przeciętnego wynagrodzenia publikowanego przez GUS wynosi 24.733,08 zł oraz oszczędności w kwocie 15.000 zł zabrane przez wnioskodawczynię w chwili wyprowadzki z domu.

Wnioskodawczyni nie udowodniła, aby na datę ustania wspólności majątkowej na rachunkach bankowych prowadzonych na nazwisko P. S. znajdowały się środki pieniężne w kwocie 10.000 zł. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego na dzień 27 kwietnia 2017 roku uczestnik posiadał trzy rachunki bankowe: konto osobiste w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. ((...)), którego saldo w tym w dniu wynosiło 2.154,03 zł oraz konto oszczędnościowe w tym samym banku, którego saldo w tym w dniu wynosiło 406,11 zł. Trzeci rachunek bankowy był prowadzony w (...) Spółce Akcyjnej w W., a jego saldo w tym w dniu wynosiło 0 zł.

U. S. (1) na dzień 26 kwietnia 2017 roku posiadała dwa rachunki bankowe w (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej w W.. Saldo jednego z nich w tym w dniu było ujemne i wynosiło -746,91 zł, a drugiego z nich wynosiło 0 zł.

Stan środków pieniężnych na bieżących rachunkach bankowych ustalono na podstawie informacji z banków o saldach rachunków bankowych na dzień uprawomocnienia się wyroku rozwodowego nadesłanych przez banki.

Przedmiotem podziału majątku wspólnego są jedynie aktywa oraz te przedmioty majątkowe, które były objęte wspólnością w chwili jej ustania i które nadal istnieją w dacie podziału. Składniki zużyte w toku normalnego używania nie są uwzględniane przy podziale, zaś składniki bezprawnie zniszczone lub zbyte przez jednego z małżonków podlegają rozliczeniu (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 listopada 1999 roku, II CKN 523/98, opubl. Lex 737256, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok).

Mając na uwadze powyższe, dokonując podziału majątku wspólnego byłych małżonków S., Sąd nie uwzględnił samochodu marki S. (...), który z uwagi na zły stan techniczny został zełomowany w dniu 12 września 2019 roku oraz rachunków bankowych wnioskodawczyni, gdyż w tym zakresie brak było przedmiotu podziału.

Za demontaż samochodu marki S. (...) U. S. (1) otrzymała kwotę 260 zł, z której jak przyznała nie rozliczała się z uczestnikiem. Natomiast, stosownie do art.207 k.c., zgodnie z którym pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów, wnioskodawczyni powinna przekazać połowę tej kwoty czyli 130 zł uczestnikowi.

Uczestnik wskazywał, że środki zgromadzone na rachunkach bankowych prowadzonych na jego nazwisko nie powinny podlegać rozliczeniu w podziale majątku, gdyż zostały przez niego wydatkowane po ustaniu wspólności majątkowej. Rozważenia wymagało zatem, czy wskazane środki pieniężne podlegały rozliczeniu w niniejszym postępowaniu.

Przy dokonywaniu podziału majątku wspólnego nie uwzględnia się tych wspólnych składników majątkowych, które w czasie trwania wspólności ustawowej lub po jej ustaniu zostały zużyte zgodnie z prawem (art. 36 - 40 k.r.o. i art. 42 k.r.o.), natomiast uwzględnia się, ale tylko w ramach rozliczeń, tj. rachunkowo, składniki majątkowe, które zostały bezprawnie zbyte, zniszczone lub roztrwonione przez jedno z małżonków. W tym wypadku, przy podziale majątku wspólnego ich wartość podlega zaliczeniu na poczet udziału przypadającego drugiemu małżonkowi. I tak w sytuacji, gdy jeden z małżonków wypłacił z rachunku bankowego znaczne środki pieniężne stanowiące przedmiot majątku wspólnego, obowiązkiem sądu jest ustalenie i ocena, czy ich wydatkowanie, bez zgody drugiego małżonka, nastąpiło na potrzeby rodziny lub uzasadnione potrzeby zbywcy, czy też nastąpiło ze szkodą dla drugiego współuprawnionego. W razie usprawiedliwionego wyzbycia się środków takie nie mogą być brane pod uwagę w postępowaniu o podział majątku dorobkowego. W wypadku wyzbycia się nieuzasadnionego i tym samym wyrządzenia drugiemu małżonkowi szkody, poszkodowanemu należy się odszkodowanie w wysokości połowy wartości wydatkowanych w sposób nieuzasadniony środków. Roszczenie z tego tytułu należy traktować analogicznie jak roszczenie z tytułu zwrotu wydatków z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z małżonków (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1958 roku, I CR 547/58, OSNCK 1959, nr 2, poz. 59, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2009 roku, V CSK 485/08, opubl. LEX nr 537040, Krystyna Skiepmo „Komentarz do spraw o podział majątku wspólnego małżonków.” Warszawa 2015 rok).

P. S. przeznaczył środki pieniężne zgromadzone na rachunkach bankowych w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. (...) prowadzonych na jego nazwisko na wydatki związane z bieżącym utrzymaniem, między innymi wspólnego mieszkania oraz dzieci stron. Okoliczność ta podnoszona już w odpowiedzi na wniosek nie została przez wnioskodawczynię zaprzeczona. Ostatecznie pełnomocnik wnioskodawczyni nie wniósł o jej rozliczenie w niniejszym postępowaniu.

Mając na uwadze powyższe, środki zgromadzone na rachunkach bankowych w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. (...) prowadzonych na nazwisko uczestnika nie podlegały rozliczeniu.

W zakresie wartości zgłoszonego do podziału samochodu marki K. P. oraz samodzielnego lokalu mieszkalnego, wobec braku zgodnego określenia ich wartości przez strony, Sąd oparł się na opiniach biegłych, których ostatecznie wnioskodawczyni ani uczestnik postępowania nie kwestionowali. Brak było podstaw do ustalenia w inny sposób wartości zgłoszonego do podziału lokalu mieszkalnego, a w szczególności do przyjęcia średniej wartości ustalonej na podstawie pierwotnej i uzupełniającej opinii biegłego. Albowiem, w tym zakresie Sąd był związany wartością lokalu wskazaną przez biegłego w aktualnym operacie szacunkowym.

Jak wskazano powyżej, uczestnik nie udowodnił, aby w skład majątku wspólnego wchodziła wierzytelność z tytułu pożyczki udzielonej przez byłych małżonków S. na rzecz J. Ł. ani że wnioskodawczyni w czasie wyprowadzki zabrała wspólne oszczędności w kwocie 15.000 zł, z której powinna rozliczyć się z uczestnikiem. W konsekwencji, brak było podstaw do ich uwzględnienia w ramach dokonywanego podziału.

Przepis art. 211 k.c., zgodnie z którym każdy ze współwłaścicieli może żądać, ażeby zniesienie współwłasności nastąpiło przez podział rzeczy wspólnej, chyba że podział byłby sprzeczny z przepisami ustawy lub ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem rzeczy albo że pociągałby za sobą istotną zmianę rzeczy lub znaczne zmniejszenie jej wartości, reguluje podstawowy sposób zniesienia współwłasności poprzez tak zwany podział rzeczy naturze. Gdyby jednak rzecz nie dała się podzielić, może być przyznana jednemu ze współwłaścicieli z obowiązkiem spłaty pozostałych albo sprzedana (art. 212 k.c.).

W przedmiotowej sprawie, podział fizyczny składników majątku wspólnego w postaci lokalu mieszkalnego nie wchodził w grę. Wnioskodawczyni i uczestnik byli zgodni w zakresie sposobu podziału składników majątku wspólnego.

Wnosili o przyznanie lokalu mieszkalnego i samochodu marki K. P. na rzecz uczestnika ze spłatą na rzecz wnioskodawczyni. Wniosek ten został przez Sąd uwzględniony.

Wartość majątku wspólnego wnosi 329.900 zł (323.000 zł + 6.900 zł). Taka jest również wartość składników majątkowych przyznanych uczestnikowi. Wobec oddalenia wniosku o ustalenie nierównych udziałów, P. S. i U. S. (1) mają równe udziały w majątku wspólnym.

Wartość udziału każdego z byłych małżonków w majątku wspólnym opiewa na kwotę 164.950 zł.

Uczestnik zgłosiła do rozliczenia poniesione przez niego po wyprowadzeniu się przez wnioskodawczynię wydatki na utrzymanie samodzielnego lokalu mieszkalnego numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Wnioskodawczyni nie kwestionowała co do zasady konieczności rozliczenia wydatków związanych z utrzymaniem lokalu poniesionych przez uczestnika z tego tytułu, ale wskazywała, że nie wszystkie opłaty z tego tytułu powinny podlegać rozliczeniu, gdyż iż nie zamieszkuje w owym lokalu i nie korzysta w nim z mediów, ostatecznie podkreślając także, że rozliczeniu mogą podlegać jedynie opłaty za okres po uprawomocnieniu się wyroku rozwodowego. Ponadto, podnosiła, czego uczestnik nie kwestionował, że od września 2019 roku do lutego 2023 roku partycypowała w opłatach za lokal, uiszczając z tego tytułu kwoty po 130 zł miesięcznie na rzecz uczestnika.

Zgodnie z art. 45 § 1 k.r.o., każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, zwrotu dokonuje się przy podziale majątku wspólnego, jednakże sąd może nakazać wcześniejszy zwrot, jeżeli wymaga tego dobro rodziny. Przepis art.45 k.r.o. reguluje rozliczenia z tytułu wydatków i nakładów poczynionych w czasie trwania wspólności ustawowej. Nie reguluje natomiast rozliczeń pomiędzy małżonkami wydatków i nakładów poczynionych z majątków osobistych na majątek wspólny w czasie od ustania wspólności ustawowej do momentu podziału majątku, których podstawę materialnoprawną stanowią odpowiednio zastosowane przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych, w tym art.207 k.c.

Stosownie do treści art. 207 k.c., pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów. W takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną.

Wnioskodawczyni była zatem obowiązana, po uprawomocnieniu się wyroku rozwodowego, czyli od dnia 26 kwietnia 2017 roku, do ponoszenia części kosztów utrzymania samodzielnego lokalu mieszkalnego bez względu na to, czy w owym lokalu zamieszkiwała czy też nie. Albowiem, bez względu na to, czy którykolwiek z byłych małżonków zamieszkiwałby w owym lokalu, czy też lokal byłby niezamieszkiwany, zachodziłaby konieczność ponoszenia opłat związanych z owym lokalem obejmujących koszty niezwiązane z ilością osób zamieszkujących i korzystanie z mediów. Natomiast, rację ma wnioskodawczyni, iż rozliczeniu podlegał okres po uprawomocnieniu się wyroku rozwodowego, a w praktyce od maja 2017 roku (opłaty za kwiecień uczestnik uiszczył w dniu 3 kwietnia 2017 roku, a więc jeszcze w okresie istnienia wspólności majątkowej małżeńskiej) do lutego 2023 roku. Albowiem, w okresie od wyprowadzenia się U. S. (1) z lokalu (w czerwcu 2016 roku) do uprawomocnienia się wyroku rozwodowego, wydatki na pokrycie opłat za lokal czynione przez uczestnika z jego dochodów był wydatkami z majątku wspólnego na składnik majątku wspólnego i jako takie w świetle art.45 k.r.o. nie podlegały rozliczeniu.

P. S. przedłożył do akt sprawy dokumenty, z których wynika wysokość opłat za lokal w poszczególnych miesiącach od kwietnia 2017 roku do lutego 2023 roku, a także fakt uiszczania przez uczestnika do Spółdzielni Mieszkaniowej opłat za lokal, co zresztą pozostawało poza sporem stron.

W ocenie Sądu, rozliczeniu powinny podlegać te składniki opłat za lokal za poszczególne miesiące, które były niezależne od tego, czy lokal jest zamieszkiwany. Z tego względu, rozliczeniu powinny podlegać także koszty

ogrzewania lokalu, które były ustalane ryczałtowo i stanowiły iloczyn powierzchni lokalu i stawki za ogrzewanie, a na ich wysokość nie miała wpływu ani ilość osób zamieszkujących ani poziom ogrzewania przez nie lokalu. Ponadto, od stycznia 2022 roku rozliczeniu powinna podlegać także opłata za dźwig, która w miejsce poprzedniej opłaty od ilości osób zamieszkujących, naliczana była od tego momentu naliczana jako opłata ryczałtowa od lokalu mieszkalnego, niezależnie od ilości osób zamieszkujących lokal. Natomiast, brak było podstaw do rozliczania opłat za wywóz śmieci oraz dźwig w okresie kiedy była ona naliczana od osoby. Zwłaszcza, że gdyby uczestnik zgłosił wcześniej Spółdzielni Mieszkaniowej fakt niezamieszkiwania przez wnioskodawczynię w lokalu, opłaty te byłyby naliczane od 3 a nie od 4 osób.

Z uwagi na równe udziały wnioskodawczynie i uczestnika w majątku wspólnym U. S. (3) winna w każdym miesiącu ponieść połowę tak ustalonych kosztów związanych prawem własności lokalu.

Kwotę należną od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika z tytułu kosztów utrzymania lokalu, w każdym miesiącu w okresie od maja 2017 roku do lutego 2023 roku, Sąd ustalił odejmując od kwoty pełnej opłaty za lokal opłaty zależne od ilości osób zamieszkujących (od maja 2017 roku do grudnia 2021 roku opłata za podgrzanie wody, opłata za dźwig, opłata za śmieci, opłata za zimną wodę, a od stycznia 2022 roku do lutego 2023 roku opłata za podgrzanie wody, opłata za śmieci, opłata za zimną wodę). Tak ustaloną kwotę uczestnicy powinni uiszczać po połowie, a więc za okres od maja 2017 roku do sierpnia 2019 roku, kiedy wnioskodawczynie nie ponosiła w ogóle kosztów utrzymania wspólnego lokalu, U. S. (1) winna zwrócić uczestnikowi połowę tak ustalonych opłat za lokal, co daje łącznie kwotę 4.932,93 zł. Natomiast, ustalając kwotę należną od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika za okres od września 2019 roku do lutego 2023 roku, Sąd pomniejszył ją o dokonywane przez wnioskodawczynię na rzecz uczestnika wpłaty w kwotach po 130 zł miesięcznie. W konsekwencji, za ten okres wnioskodawczynie winna zwrócić uczestnikowi kwotę 3.210,79 zł.

Łączna kwota jaką U. S. (1) powinna zwrócić na rzecz P. S. z tytułu kosztów utrzymania lokalu wynosi zatem 8.143,72 zł (4.932,93 zł + 3.210,79 zł). Kwotę tę oraz kwotę 130 zł (tytułem połowy należności za zezłomowanie pojazdu) należało odjąć od należnej na rzecz wnioskodawczynie od uczestnika spłaty z majątku wspólnego wynoszącej 164.950 zł. W konsekwencji, wysokość należnej U. S. (1) od P. S. spłaty wynosi 156.676,28 zł (164.950 zł - 8.143,72 zł - 130 zł).

W oparciu o art. 212 § 3 k.c., Sąd oznaczył termin, w ciągu którego uczestnik powinien uiścić na rzecz wnioskodawczynie spłatę. Wnioskodawczynie wносиła o zasądzenie od uczestnika jednorazowej spłaty, wskazując, że jest skłonna zaakceptować termin maksymalnie sześciomiesięczny. W odpowiedzi na wniosek pełnomocnik uczestnika wносиł o rozłożenie należnej wnioskodawczynie dopłaty na 5 rat rocznych, płatnych do 31 grudnia. Ostatecznie zmodyfikował stanowisko w tym zakresie, wnosząc o zasądzenie spłaty w 3 ratach, płatnych co 6 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia. W ocenie Sądu, sytuacja majątkowa uczestnika oraz wysokość spłaty na rzecz wnioskodawczynie przemawiają przeciwko rozłożeniu spłaty na 3 raty płatne co 6 miesięcy. P. S. zamieszkuje w lokalu objętym wnioskiem z córką stron Z., która studiuje na studiach dziennych nieodpłatnych, z którą prowadzi wspólne gospodarstwo domowe. Uczestnik otrzymuje wynagrodzenie za pracę w wysokości 4.500 netto miesięcznie. Z dodatkowych zleceń uzyskuje dochód w wysokości 6.000-10.000 zł rocznie. Poza alimentami od matki w kwocie 600 zł miesięcznie, Z. S. nie ma innych dochodów. Uczestnik i córka stron są zdrowi, nie ponoszą stałych wydatków na leczenie. P. S. posiada oszczędności w kwocie około 2.000- 5.000 zł. Na wcześniejszym etapie postępowania uczestnik w informacyjnych wyjaśnieniach wskazał, że posiada oszczędności, ale nie chciał wskazać ich wysokości. W czasie przesłuchania na ostatniej rozprawie, uczestnik wskazał, że nie zastanawiał się nad tym, jak zgromadzi środki na spłatę wnioskodawczynie, ani nie orientował się czy posiada zdolność kredytową, choć o te same kwestie był pytany na pierwszym posiedzeniu i od początku postępowania konsekwentnie wносиł o przyznanie lokalu mieszkalnego oraz samochodu marki K. P. na jego rzecz. Zaś będąc w toku całego postępowania reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika musiał liczyć się z obowiązkiem spłaty wnioskodawczynie nawet przy potencjalnym uwzględnieniu jego żądania o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym oraz zgłoszonych do rozliczenia nakładów.

W świetle zebranego materiału dowodowego, w ocenie Sądu, po stronie uczestnika nie ma rzeczywistych możliwości spłaty wnioskodawczynie w ratach płatnych już od 6 miesięcy po uprawomocnieniu się postanowienia. P. S. wskazał, że nie wie skąd weźmie środki na spłatę wnioskodawczynie. W tej sytuacji, skoro uczestnik przez ponad

4 lata postępowania nie rozważył tej kwestii i nie przygotował się na spłatę wnioskodawczynie, choćby ustalając posiadaną zdolność kredytową, brak jest podstaw do przyjęcia, że będzie w stanie spłacić wnioskodawczynię w 3 ratach w wysokości ponad 50.000 zł każda, płatnych co 6 miesięcy. Zwłaszcza, że stanowisko takie nie zostało poparte jakimkolwiek materiałem dowodowym wskazującym na takie możliwości uczestnika. Nie wynika nawet z przesłuchania P. S..

Mając na uwadze powyższe, zasadne było odroczenie terminu spłaty na okres 9 miesięcy, tak aby uczestnik dysponował czasem na zaciągnięcie kredytu bankowego na całą spłatę. Mając na uwadze wartość lokalu przyznanego uczestnikowi, który może stanowić zabezpieczenie takiego kredytu, taki sposób zgromadzenia środków na spłatę wnioskodawczynie jest możliwy.

Jednocześnie, określony przez Sąd termin spłaty nie jest nadmiernie odległy i nie narusza interesów wnioskodawczynie, która w chwili obecnej ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe oraz stabilną sytuację finansową. Jednakże, podkreślić należy, iż mając na uwadze aktualny poziom inflacji, dalsze odraczanie spłaty, czy też jej rozłożenie na raty na okres jednego roku i sześciu miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia, w ocenie Sądu, mogłoby stanowić naruszenie interesów U. S. (1).

W konsekwencji, w oparciu o art. 212 § 3 k.c., Sąd oznaczył termin, w ciągu którego uczestnik winien uiścić należną wnioskodawczynie dopłatę na 9 miesięcy od uprawomocnienia się postanowienia. Zastrzeżenie odsetek za opóźnienie po tej dacie będzie natomiast zabezpieczać interesy wnioskodawczynie w przypadku braku terminowej zapłaty.

Ponieważ uczestnik włada składnikami majątku wspólnego, które otrzymał w wyniku podziału, nie zachodziła konieczność orzekania o obowiązku ich wydania.

Zasada rozliczenia kosztów postępowania prowadzonego w trybie nieprocesowym wynika z art. 520 § 1 k.p.c. Zgodnie z jego brzmieniem każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Wyjątki od tej zasady zostały ustanowione w dalszych paragrafach art.520 k.p.c., stanowiąc, iż jeżeli jednak uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. To samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników (§ 2). Zaś, paragraf 3 art.520 k.p.c. stanowi, iż jeżeli interesy uczestników są sprzeczne, sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika. Przepis powyższy stosuje się odpowiednio, jeżeli uczestnik postępował niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie. W orzecznictwie i doktrynie zwraca się uwagę, iż w postępowaniu nieprocesowym nie ma „pojedyńku” dwóch przeciwstawnych sobie stron, dlatego też nie można mówić o przegrywającym, który powinien zwrócić koszty postępowania wygrywającemu (por. art. 98 § 1 k.p.c.). Przeciwnie, z treści całego art.520 k.p.c. wynika, że ustawodawca zakłada, że w zasadzie uczestnicy postępowania są w tym samym stopniu zainteresowani jego wynikiem, a orzeczenie sądu udziela ochrony prawnej każdemu uczestnikowi. Dlatego ten, kto poniósł koszty sądowe lub koszty zastępstwa procesowego, nie uzyska zwrotu wydanych kwot od innego uczestnika, ale i nie jest obowiązany do zwracania kosztów poniesionych przez innego uczestnika (tak Bodio Joanna, Demendecki Tomasz, Jakubecki Andrzej, Marcewicz Olimpia, Telenga Przemysław, Wójcik Mariusz P [w] Komentarz do art.520 kodeksu postępowania cywilnego, LEX/el. 2010; Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 grudnia 1999 roku, III CKN 497/98, OSNC 2000 rok, nr 6, poz. 116). Stanowisko takie uzasadnione jest niezależnością i samodzielnością udziału w tym postępowaniu każdego jego uczestnika (Budnowska Joanna, Zieliński Andrzej artykuł Palestra 1995 rok, numer 7-8, s. 58, Lex nr 11671/1).

W przedmiotowej sprawie, wnioskodawczynie i uczestnik mieli równe udziały w majątku wspólnym i byli w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania. Ich interesy nie były sprzeczne – ich celem było dokonanie podziału majątku wspólnego. Ponadto, jak wskazuje się w judykaturze i piśmiennictwie, o sprzeczności interesów uczestników postępowania nieprocesowego nie świadczą odmienne stanowiska co do sposobu działu spadku, zniesienia współwłasności czy podziału majątku wspólnego, jak również odmienne stanowiska co do podstawy dziedziczenia w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu z

dnia 17 kwietnia 2012 roku, II CSK 620/11, opubl. L.). Jak wskazano powyżej, w postępowaniu o podział majątku, Sąd z urzędu ustala skład i wartość majątku wspólnego, a zatem jeżeli wolą wnioskodawczynie i uczestnika było skorzystanie z pomocy fachowych pełnomocników, każde z nich powinno ponieść koszty wynagrodzenia swojego pełnomocnika.

Reasumując, brak było podstaw do odstąpienia od ogólnej zasady rozliczenia kosztów w postępowaniu nieprocesowym wyrażonej w art.520 § 1 k.p.c. Z tego względu, Sąd ustalił, że wnioskodawczynie i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Na nieuiszczone koszty sądowe w łącznej kwocie 4.357,39 zł złożyły się: wynagrodzenie biegłych z zakresu wyceny nieruchomości oraz wyceny pojazdów mechanicznych nieznajdujące pokrycia w uiszczonych na ten cel zaliczkach w łącznej kwocie 4.157,39 zł oraz opłaty za informacje nadesłane przez banki w łącznej kwocie 200 zł (150 zł +25 zł + 25 zł). Wnioskodawczynie uiściła zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłych kwocie 400 zł. Uczestnik w toku postępowania nie uiścił żadnej zaliczki. Jak wskazano powyżej, obie strony mają równe udziały w majątku wspólnym i były w równym stopniu zainteresowane wynikiem postępowania, a zatem w ocenie Sądu powinny ponieść po połowie koszty związane z wyceną majątku wspólnego i uzyskaniem informacji z banków. W związku z tym, na podstawie art.113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art.520 § 1 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od U. S. (1) kwotę 1.978,70 zł (uwzględniając wpłaconą w toku postępowania zaliczkę), a od P. S. kwotę 2.378,69 zł.